

LBRIS

We know
books

MICHEL ZEVACO

**CAVALERII
PARDAILLAN**

Daffi's Books

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN: 978-630-6627-23-3

CAPITOLUL I CEI DOI FRAȚI

Casa era scundă, numai parter, cu o înfățișare modestă. Lângă o fereastră deschisă, într-un fotoliu cu armorii, un bărbat, un bătrân maiestuos cu părul alb: una dintre acele fizionomii aspre ca ale căpitanilor care au supraviețuit epopeilor războinice de pe vremea regelui Francisc I.

Fixa cu o privire încruntată forma cenușie a castelului feudal al familiei Montmorency care-și ridica, în depărtare, spre cer, orgoliul turnurilor sale amenințătoare.

Apoi privirea lui se întoarse. Un suspin teribil ca un blestem tăcut îi umflă pieptul; întrebă:

— Fata mea?... Unde-i fata mea?...

O servitoare, care făcea ordine prin cameră, răspunse:

— Domnișoara a plecat în pădure să culeagă lăcrămioare.

O expresie indescrribibilă de tandrețe lumină chipul bătrânului care, duios, surâse și șopti:

— Da, adevărat, e primăvară. Gardurile vii își împrăștie parfumul. Fiecare pom este un buchet. Totul râde, totul cântă, sunt flori pretutindeni. Dar floarea cea mai frumoasă ești tu, Jeanne, copila mea nobilă și inocentă...

Privirea lui se îndreptă apoi din nou către silueta formidabilă a castelului așezat pe colină, ca un monstru de piatră care îl pândea din depărtare...

— Tot ce urăsc se află acolo! mârâi el. Acolo e puterea care m-a zdrobit, m-a nimic! Da, eu, senior de Piennes, altădată stăpân al unui întreg ținut, am ajuns să trăiesc aproape în mizerie, pe acest modest petec de pământ pe care mi l-a lăsat rapacitatea conetabilului!... Ce spun eu, smintitul de mine!... Nu se străduiește el, în această clipă chiar, să mă alunge și din acest ultim refugiu?... Cine știe dacă mâine fiica mea va mai

avea o casă în care să se adăpostească!... O Jeanne a mea... îți vei culege florile... poate ultimele tale flori!...

Două lacrimi tăcute trasară o urmă amară printre ridurile acestui chip deznădăjduit.

Deodată, pâlî îngrozitor: un călăreț, îmbrăcat în negru, descălecă în fața casei, intră și se înclină în fața lui!... „Drace!... Vechilul lui Montmorency!...”

— Senior de Piennes, spuse omul în negru, tocmai am primit de la stăpânul meu, conetabilul, un act pe care am poruncă să vi-l transmit de îndată.

— Un act, șopti bătrânul, în timp ce un puternic fior de liniște îl scutură din cap până-n picioare.

— Domnule de Piennes, penibilă este misiunea mea: acest act, pe care vi-l înmânez, este copia unei hotărâri a Parlamentului din Paris datând de ieri, sâmbătă, 25 aprilie, anul curent 1553.

— O hotărâre a Parlamentului! exclamă înăbușit seniorul de Piennes ridicându-se în picioare și încrucișând brațele. Vorbiți, domnule. Ce lovitură îmi mai dă ura conetabilului? Haideteți! spuneți!

— Seniore, spuse vechilul cu un glas coborât și parcă rușinat, hotărârea afirmă că dumneavoastră ocupați fără drept domeniul Margency; că regele Ludovic al XII-lea și-a depășit atribuțiile atunci când v-a acordat proprietatea asupra acestui pământ care trebuie să fie restituit casei Montmorency, și vi se ordonă să restituiți conacul, cătunul, pășunile și pădurea în termen de o lună.

Seniorul de Piennes nu făcu nici o mișcare, nici un gest. O paloare și mai mare îi cuprinse însă chipul și, în liniștea din salon, în timp ce afară, pe o ramură de prun înflorit cânta o silvie, vocea sa tremurătoare se înălță:

— O nobilul meu sire Ludovic al doisprezecelea! și tu, ilustre Francisc I, veți ieși oare din mormintele voastre să vedeți cum este tratat cel care, pe patruzeci de câmpuri de luptă, și-a riscat viața și și-a vărsat sângele? Înviați, maiestăților! Și veți asista la acest mare spectacol al bătrânului oștean jefuit care bate drumurile din Ile-de-France ca să cerșească o bucată de pâine!

În fața acestei disperări, vechilul se cutremură. Pe furiș, depuse pe o masă pergamentul blestemat și se dădu înapoi, ieși pe ușă și plecă în grabă. Atunci, în casa sărăcăcioasă, se auzi un sfâșietor strigăt funebru:

— Și fiica mea! Fiica mea! Jeanne a mea! fiica mea a rămas fără adăpost! Jeanne a mea a rămas fără pâine! Montmorency! blestemat să fii cu tot neamul tău.

Catastrofa era îngrozitoare. Într-adevăr, Margency, care de pe vremea lui Ludovic al XII-lea aparținea seniorului de Piennes, era tot ce mai rămăsese din vechea măreție a acestui om care odinioară guvernase Picardia. Odată cu năruirea averii sale, se refugiase în acest ținut sărac înconjurat de domeniile conetabilului. Și o singură bucurie îl ținuse până acum legat de viață, o bucurie luminoasă și pură: fata lui, Jeanne a lui, pasiunea lui, adorația lui.

Venitul sărăcăcios din Margency punea cel puțin demnitătea copilei la adăpost de orice insultă. Acum totul se sfârșise! Hotărârea Parlamentului reprezenta, pentru Jeanne de Piennes și tatăl ei, sărăcia înjosoare, sărăcia sinistră, ceea ce poporul, cu talentul său pentru epitete sugestive numește sărăcie neagră!

Jeanne avea șaisprezece ani. Subțirică, firavă, mândră, de o eleganță desăvârșită, părea o creatură făcută pentru a încânta privirea, o emanație a acestei primăveri radioase asemenea, în grația ei puțin sălbatică, unei flori de măceș care tremură sub roua dimineții.

În această duminică de 26 aprilie 1553, ea ieșise ca în fiecare zi, la aceeași oră. Intrase în pădurea de castani de care era alipit domeniul Margency. Era către seară. Pădurea era plină de parfumuri. În aer plutea dragostea.

La adăpostul copacilor, Jeanne, cu respirația tăiată, cu o mână pe inimă, începu să meargă repede șoptind:

— Voi îndrăzni să-i spun? În seara asta, da, chiar în seara asta, voi vorbi!... voi dezvălui acest secret teribil... și atât de scump!

Deodată, două brațe viguroase și tandre o cuprinseră. O gură fremătătoare căută gura sa:

— Ai venit în sfârșit! Ai venit, dragostea mea...

— François al meu! seniorul meu drag!...

— Dar ce-î cu tine iubita mea? Tremuri...

— Ascultă, ascultă, François... Oh! nu îndrăznesc...

El se aplecă, o înlănțui într-o îmbrățișare și mai puternică. Era un băiat frumos și bine făcut, cu privirea sinceră, cu trăsături delicate, cu fruntea înaltă și senină. Ori acest tânăr se numea François de Montmorency!... Da! era fiul cel mare al acelui conetabil care tocmai îi smulsese seniorului de Piennes ultima rămășiță a averii sale!

Buzele lor se uniseră! Înlănțuiți, mergeau încet printre florile deschise a căror esență se revărsa în efluvii magice. Din când în când, o tresărire o tulbura pe iubită. Ea se oprea, asculta atentă și șoptea:

— Suntem urmăriți... suntem spionați... ai auzit?

— Vreun mugurar speriat, scumpa mea dragoste...

— François! François!... oh! mi-e teamă...

— Teamă? copilo... dar cine ar îndrăzni să ridice privirea către tine când te ocrotește brațul meu!

— Totul mă neliniștește... tremur! Mai ales de trei luni încoace... Ah! mi-e frică...

— Scumpa mea iubită! de trei luni, de când ești a mea, din momentul binecuvântat în care iubirea noastră nerăbdătoare a luat-o înaintea legii oamenilor pentru a asculta de legea naturii, Jeanne, te afli, mai mult ca oricând, sub protecția mea. De ce ți-e frică? În curând îmi vei purta numele. Ura care îi desparte pe tații noștri, eu o voi sfărâma!...

— Știu, seniorul meu, știu! Și chiar dacă nu mi-ar fi hărăzită această fericire, tot aș fi fericită să fiu în întregime a ta. Oh! iubește-mă, iubește-mă, François al meu! căci mă paște o nenorocire!

— Te ador, Jeanne. Jur pe sfinții din ceruri, nimic de pe lumea asta nu va putea să împiedice ca tu să fii soția mea.

Un hohot de râs, înfundat, răsună în apropiere...

— Așadar, continuă François, dacă te frământă vreo suferință tainică, destăinuiește-o iubitului tău... soțului tău.

— Da, da!... în noaptea asta. Ascultă, la miezul nopții, te voi aștepta... la buna mea doică... trebuie să afli!... noaptea, voi îndrăzni!

— La miezul nopții atunci, iubita mea...

— Și acum du-te, pleacă... adio... pe diseară...

O ultimă îmbrățișare îi uni. Un ultim sărut îi făcu să se înfioare. Apoi François de Montmorency plecă, dispăru în deș. Timp de un minut Jeanne de Piennes rămase în același loc, emoționată, fremătând.

În sfârșit, cu un suspin, se întoarse. În același moment, deveni foarte palidă: cineva se afla în fața ei – un bărbat de vreo douăzeci de ani, cu o figură violentă, cu privirea întunecată, cu o înfățișare trufașă. Jeanne scoase un strigăt de spaimă:

— Dumneavoastră, Henri! dumneavoastră!

O expresie indescriptibilă de amărăciune schimonosi chipul noului venit care, cu un glas răguși, răspunse:

— Eu, Jeanne! Se pare că vă înspăimânt! La naiba, așadar eu nu am dreptul să vă vorbesc... la fel ca el... ca fratele meu!

Ea rămase neclintită, tremurând. Iar el, izbucnind în râs:

— Dacă nu-l am, îmi voi lua singur acest drept! Da, eu sunt Jeanne! eu care, dacă nu am auzit totul, cel puțin am văzut totul! Totul! sărutările și îmbrățișările voastre! Totul, vă spun, pe toți dracii! M-ați făcut să sufăr ca și cum aș fi blestemat! Și acum, ascultați-mă! Pe sângele lui Cristos, nu v-am declarat eu primul iubirea mea? Oare eu sunt mai prejos decât François?

Tânăra fată se simți cuprinsă de o sobrietate stranie.

— Henri, spuse ea, vă iubesc și vă voi iubi mereu ca pe un frate... fratele celui căruia mi-am dăruit viața. Și cu siguranță afecțiunea mea pentru dumneavoastră este mare pentru că nu i-am spus niciodată nimic lui François... nu-i voi spune nimic niciodată... ah! niciodată!

— Ah! Mai degrabă pentru a-l scuti de o grijă! Dar spuneți-i că vă iubesc! Să vină, cu arma-n mână, să-mi ceară socoteală!

— Asta e prea mult, Henri! Aceste cuvinte mi se par oribile, și am nevoie de toată stăpânirea de sine ca să-mi reamintesc faptul că sunteți fratele lui!

— Fratele lui?... Rivalul lui! Gândiți-vă Jeanne!

— O François al meu, spuse ea împreună și mâinile, iartă-mă că am auzit și am tăcut!

LBRIS

We know
books

MICHEL ZEVACO

**EPOPEEA
DRAGOSTEI**

Daffi's Books

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN: 978-630-6627-24-0

CAPITOLUL 1

În care o clipă de bucurie e mai puternică decât șaptesprezece ani de suferințe

După șaptesprezece ani, mareșalul de Montmorency a regăsit-o pe Jeanne de Piennes, soția de care fusese despărțit prin ticăloșia fratelui său mai mic, mareșalul de Damville.

Revedea ca într-un vis scena în care Damville îl înșelase, mărturisindu-i că fusese amantul Jeannei... duelul cu acesta când a crezut că-l lăsase mort pe locul luptei, precum și dispariția contesei de Piennes, ducesă de Montmorency.

Revedea divorțul, căsătoria sa cu o altă femeie, pe care de altfel n-a iubit-o niciodată, păstrându-și inima plină de imaginea primei soții.

Anii se scurgeau astfel când, deodată, un tânăr senior, un tânăr erou, cavalerul Pardaillan, i-a adus scrisoarea aceleia pe care o crezuse dispărută pentru totdeauna din viața sa.

Jeanne de Piennes trăia! În scrisoare, ea se adresa fostului ei senior și stăpân, scoțând la iveală ticăloșia lui Damville și implora bunăvoință și sprijin pentru Lodse, fiica ei și a lui, duce de Montmorency.

Zorile luminoase ale recunoștinței și fericirii au cuprins sufletul bătrânului duce: el încercase, dar în zadar, să-l aducă pe fratele său în fața judecății regelui, în zadar îl chemase la luptă dreaptă, știind că viața Jeannei și a fiicei ei se aflau în mâna lui; în deșert răscolise tot Parisul pentru a le regăsi și era gata să se cufunde din nou în întunericul doliului său, când, iată, cavalerul de Pardaillan venise la el.

Acest tânăr, un erou din alte vremi, a cărui taină i se părea că o ghicise într-o măsură, îl dusesese de mână până la locuința misterioasă, unde era ascuns tot ce iubise el mai mult pe

lume și i-o înfățișase pe Jeanne de Piennes, prima ducesă de Montmorency.

Sosise în sfârșit momentul atât de așteptat, după șaptesprezece ani de lacrimi și doliu.

Regăsea în cele din urmă tot ce avusese mai drag, bucuria inimii, vlaga trupului său, însăși rațiunea sa de a fi, într-un cuvânt, o revedea pe femeia iubită.

Dar ce nenorocire! Tot astfel cum un șuvoi prea puternic de sevă face să plesnească mugurul, fericirea a zdrobit creierul celei ce-i fusese soție, în ce stare o regăsea? Nebună?...

Jeanne de Piennes, în ultimele zile ale martiriului său, atunci când se simțea lovită de moarte, mai trăia doar cu un singur gând: „Nu trebuie să mor înainte de a fi pus la adăpost fericirea fiicei mele... Dar ce fericire mai putea exista pentru sărmana micuță atâta vreme, cât nu se găsea sub ocrotirea tatălui său? Da, trebuie să-l regălesc pe François, chiar dacă el mă mai consideră vinovată... Să-i încredințez copilul... și apoi să mor!...”

De când îl întrebase pe cavalerul de Pardaillan și acesta îi răspunsese că nu era cel îndreptățit să-i spună felul în care fusese primită scrisoarea de către mareșal, Jeanne își formase convingerea intimă că François citise scrisoarea și că știa adevărul. Iată de ce nu încetase să aștepte, iar când bătrânul Pardaillan a înștiințat-o de prezența mareșalului, ea nu păru deloc surprinsă.

Nu fu zguduită de nici un fior și șopti doar atât: „Iată și clipa morții mele!” Gândul morții n-o mai părăsea. Nu o dorea, dar nici nu se temea de ea. De fapt, simțea că moare.

Ce se sfărâmasese în ea? De ce reîntoarcerea iubitului nu-i aprinsese în suflet decât o flacăra mistuitoare repede stinsă? Nu-și putea da seama.

De bună seamă că ceva se prăbușise în ea și acum își putea spune: Iată moartea! Iată venită și clipa odihnei veșnice!...

O strânse pe Lodse cu patimă la pieptul ei și îi murmură la ureche câteva cuvinte, care avură asupra fetei un efect fulgător, căci ea încercă zadarnic să răspundă, făcu o sfortare

inutilă de a-și urma mama, dar rămase pironită locului, sfârșită, sprijinită de bătrânul Pardaillan.

Atât era de nemăsurată oboseala Jeannei, atât de gravă încremenirea minții, încât nu băgă de seamă leșinul Lodsei.

Începu să pășească purtată de gânduri. „François, iubitul meu, o, Loisa mea, am să ajung să vă văd împreună! Am să pot deci muri în brațele voastre!”

Deschise ușa arătată de Pardaillan și se găsi în fața lui François de Montmorency. Voi să se avânte și i se păru chiar că se aruncă în brațele lui. Avu impresia că un strigăt puternic îi exprimase fericirea. Dar toată această succesiune de gânduri s-a redus deodată la singurul cuvânt pe care crezu că-l rostește cu adevărat: „Adio... mor...”. Dar trupul ei nu murise...

Doar mintea îi fusese nimicită de nebunie: această femeie care îndurase atâtea suferințe, care ținuse piept atâtor înfricoșătoare nenorociri, această minunată mamă, care nu fusese susținută în timpul calvarului său decât de ideea fixă de a-și salva copilul, ei bine, această nefericită căzu pradă uitării de sine. Încetă să mai reziste din clipa în care-și socoti fiica salvată, în deplină siguranță! Nebunia care o pândea fără îndoială de mulți ani, se abătu asupra ei.

Mai bine de șaptesprezece ani de nenorociri n-au putut-o doborî. Dar o clipă de fericire i-a ucis rațiunea. Printr-o îndurare a soartei care se îndârjise până atunci împotriva ei – dacă mai poate fi vorba de alinări în aceste cumplite drame ale minții omenești – printr-un fel de milă a soartei, să spunem, nebunia Jeannei o întorcea în primii ani ai luminoasei sale tinereți, ai neprihănitei ei iubiri, în acele dragi ținuturi de la Margency, unde iubise atât de mult...

Sărmană Jeanne! Biată zână a florilor! Istoria nedreaptă nu ți-a închinat decât câteva cuvinte șterse. Pentru visătorul căruia îi place să pătrundă cu pas șovăitor în întunecoasele anale ale trecutului, care caută fremătând prin mormanele de ruine umila floare care a trăit, a iubit, a suferit, tu vei rămâne un simbol nepătat al suferinței omenești, iar noi, cei care ți-am evocat durerea, salutăm cu o amintire duioasă blândul și nobilul tău chip.

Când mareșalul de Montmorency își reveni în fire, se ridică într-un genunchi și plimbându-și prin încăpere privirea uitată a unuia care se crede trezit dintr-un vis, o văzu pe Jeanne sezând într-un jilt, zâmbitoare, cu fața liniștită, dar, din nefericire, cu ochii lipsiți de viață.

O tânără ingenunchiată în fața ei, cu capul ascuns în poala nebunei, plângea înăbușit. François se ridică și se apropie clătînându-se de acest grup atât de fermecător și de trist. Se aplecă spre fată și îi atinse ușor umărul. Lodse înălță fruntea.

Mareșalul îi cuprinse mâinile, o ridică în picioare, fără ca mama să încerce s-o rețină, și o privi cu nesaț. O recunoscă pe loc. Lodse era portretul viu al mamei sale. Sau mai curând, era Jeanne la începuturile ei, astfel cum o văzuse și-o iubise el la Margency.

— Fiica mea! îngăimă el.

Lodse, zguduită de plâns, căzu în brațele mareșalului și pentru prima dată în viața ei rosti, cu o inexprimabilă încântare și o nesfârșită desfătare, acest cuvânt neobișnuit „Tată!”... În clipa aceea lacrimile lor s-au contopit. Mareșalul o așeză lângă Jeanne, păstrându-i mâna într-a lui și luându-și fiica pe genunchi ca pe o copilă, îi spuse cu solemnitate: „Copilul meu, tu nu mai ai mamă... dar în momentul în care ești lovită de această mare nenorocire, îți regăsești tatăl...” Astfel se reîntâlniră cele trei ființe.

Când mareșalul și Lodse se mai liniștiră, spunându-și încet că, unindu-și strădaniile, ei doi vor izbuti să salveze mințile Jeannei, când lacrimile se mai uscară, începură să-și pună nenumărate întrebări. Astfel, François află de la fiica sa, după o lungă povestire, des întreruptă, ce fel de existență dușese aceea care-i purta numele.

La rândul lui, el își depănă viața începând cu drama de la Margency. Iar atunci când, înlănțuții, depuseră pe fruntea palidă a Jeannei câte un sărut, era aproape de miezul nopții.

CAPITOLUL 2

ÎN CARE FĂGĂDUIALA LUI PARDAILLAN TATĂL ESTE ȚINUTĂ DE JUPÂNUL GILLOT

Mareșalul de Damville, după ce asistă la încercuirea casei din strada Montmartre, se grăbi să ajungă la palatul Mesmes. Îi avea în mână pe cei doi Pardaillan și-și făgăduia să nu-i mai scape.

Într-adevăr, numai moartea acestor doi oameni ar putea să-l pună la adăpost. Erau amândoi posesorii unei taine care l-ar putea trimite la eșafod. Atunci când, încredințat că bătrânul Pardaillan urmărise trăsura care o răpise pe Jeanne de Piennes, mareșalul se hotărâse s-o rupă cu el, fu decisă și uciderea acestui periculos ajutor.

Se lipsea astfel de un sprijin prețios, dar obținea în schimb o oarecare liniște în ce le privea pe cele două captive.

Damville se avântase în conspirația lui de Guise numai din ură împotriva fratelui său: pentru a-l trage pe Damville, Guise făgăduise moartea lui Montmorency. François mort, ucis cu abilitatea necesară, Henri devenea capul familiei, unicul moștenitor, un senior aproape tot atât de puternic și poate mai bogat decât regele, îi va fi atribuită spada de conetabil care făcuse faima tatălui său, se și vedea cel de-al doilea personaj al regatului!

Iată gândurile care încetul cu încetul, s-au adunat în conștiința crudului mareșal, care inițial fusese împins doar de nemărginita dorință de a scăpa de fratele său. Iar ura această izvorâse din dragostea lui Henri pentru Jeanne de Piennes. Respins la Margency de către logodnica fratelui său, el se răzbunase cumplit.

Așa stăteau lucrurile în clipa când o reîntâlni pe Jeanne și-și dădu seama, sau crezu că-și dă seama, că patima lui nestinsă

LBRIS

We know
books

MICHEL ZEVACO

FAUSTA

Daffi's Books

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

PROLOG

Decor: o noapte înmiresmată de primăvară, misterioasă și pură, piața din fața catedralei Notre-Dame. La un capăt, catedrala ghemuită în umbră ca un sfinx sprijinit pe labelle din față, iar la celălalt capăt, un palat seniorial cu fațada severă. În balconul gotic, sub mângâierea luminii astrale, o apariție albă, fermecătoare și grațioasă. Fremătând de fericire ea urmărește cu privirea, în întunericul albastrui, pe un gentilom elegant și semeț, care se îndepărtează.

Tânăra este Léonore, singurul copil al baronului de Montaignes care, din tragica zi a Sfântului Bartolomeu, când bătrânul hughenot fusese torturat – scoțându-i-se amândoi ochii – o înconjură cu nesfârșite dovezi de dragoste. Iar seniorul, căruia îi sunt adresate sărutările și pătimașele semne de adio, este elegantul și nobilul duce Jean de Kervilliers.

Iubitul ei! După ce el se face nevăzut ea se întoarce în cameră, încet și cu părere de rău, acolo unde întâlnirile lor nocturne se scurgeau tot atât de repede ca și clipele amăgitoare ale unui vis orbitor și unde, acum un ceas, încolăcită de gâtul lui Jean, ea șoptise cea mai emoționantă și de temut dintre mărturisiri... Va fi mamă!

Cum s-a mai cutremurat ea atunci! Știa că pentru baronul Montaignes, acest tată pe care-l adoră, nu putea exista un sfârșit mai rușinos și mai sfâșietor. De la primul cuvânt, Kervilliers se albise la față... de fericire fără îndoială, căci a prins-o strâns într-o îmbrățișare înflăcărată și a bâiguit asigurări hotărâte și liniștitoare: bătrânul nu va afla nimic. Greșeala va fi reparată la timp și nimeni nu va ști de ea. Mâine, el, Jean, va vorbi! Mâine, ea va deveni logodnica lui și în puține zile îi va fi soție!

Deodată, un pocnet! Un geam al balconului fusese spart, iar pe covor se rostogoli o piatră învelită în hârtie. Léonore încremenise la început de uimire și de spaimă.

ISBN: 978-630-6627-25-7

Hârtia o fascina și o atrăgea. Un bilet? Se apleacă, o ridică, șovăie și... o despătorește. Îi soarbe conținutul dintr-o privire. Și atunci pâli. Inima i se strânse și un geamăt de sfâșietoare disperare îi izbucni de pe buze. Ce citise oare?... Iată: „Monseniorul episcop, prințul Farnese, care va oficia mâine slujba de Paște la Notre-Dame, este singurul care vă poate spune de ce Jean, duce de Kervilliers, nu vă va lua niciodată de soție... niciodată!”

Cine aruncase piatra? Un gelos din dragoste? Un dușman al familiei? Ce importanță are? Și în timp ce ființa aceea, oricare ar fi ea, ascultă și privește, iar fiica lui Montaignes se zbate luptând cu deznădejdea, ducele de Kervilliers se întoarce acasă, cade în genunchi în fața unui portret al Léonorei și hohotește:

— Ce-a spus? Că va fi mamă? Am auzit bine? E pierdută! Oh, pierdută! Dar eu?... Mizerabil ce sunt! De ce oare n-am fugit atunci când această iubire mi-a mușcat inima? Ce să fac?... Să fug! Să fug ca un laș...

La vremea slujbei celei mari din duminica Paștelui 1573, Léonore intră în catedrală, al cărui prag, ea, fiică de hughenot, nu-l trecuse niciodată. Trăise ceasul chinurilor de neuitat. Prin minte i-au trecut mii de presupuneri înnebunitoare. Să fie oare Jean căsătorit cu altcineva? Episcopul îi va răspunde la această întrebare! În biserică se oprește, gata să leșine, de-abia știind ce face. Acolo, în fund, în strălucirea lumânărilor, în odăjdii aurite, prințul Farnese, emisarul papei, intona Kyria Eleison, rugăciunea de la începutul slujbei.

Léonore înaintează. Cu eforturi tăcute, ea își deschide drum. Dar când ajunge lângă altar, se simte fără puteri. Cel mult zece pași o mai despart de prințul-episcop. Cu fața spre tabernacol, acesta oficiază, cu o înfățișare pătrunsă de o solemnă măreție... Acum, Léonore este cuprinsă de teamă. O înspăimântă apropierea de înfiorătoarea realitate. Se agață de visul ei de dragoste, vrea să se mai amăgească câteva clipe... Deodată sună clopotul care anunță binecuvântarea!

Monseniorul Farnese a luat în mână potirul și, strălucind de splendoare, se întoarce. Un puternic fior o străbate pe Léonore din cap până în picioare. Episcopul acesta... Scânteierea aceea a ochilor! Această minunată frumusețe!... Îi sunt toate cunoscute!...

Episcopul acesta... Nu, vedenia este prea fără noimă! Trebuie să fie sigură, să vadă de aproape! Cu privirea pierdută, mișcându-se cu iuțeală, ea trece grilajul, se avântă... și atunci! Clătinându-se, urcă treptele altarului! Mâinile sale înclăștate se abat pe umerii episcopului înlemnit și un strigăt jalnic sfâșie tăcerea:

— Dumnezeu atotputernic! Jean! Iubitul meu, tu ești!

Și Léonore, neînsuflețită, cade de-a curmezișul treptelor, la picioarele episcopului încremenit, alb ca marmura.

Se dezlănțuie o furtună de țipete. E un sacrilegiu! Toți se apropie grăbiți, se reped asupra Léonorei și pun mâna pe ea.

Și în timp ce ea e târâtă, ridicată și aruncată în fundul unei temnițe, prințul Farnese, episcopul, ibovnicul, e sfâșiat de propria-i conștiință, care-i urlă:

— Afurisitul! Blestematul! Sunt blestemat pe veci!

În piața Greve, în dimineața cețoasă de noiembrie, în jurul unei schele din bârne groase, se tălăzuiește un val de oameni. Lângă stâlpul cel mare din mijloc șade un uriaș tăcut: meșterul Claude... călăul! Acel sinistru schelet de stâlpi este spânzurătoare! Iar mulțimea, adunată din cele patru zări ale Parisului, se afla acolo s-o vadă murind pe Léonore, condamnată pentru minciună drăcească și defăimare eretică a episcopului.

În ziua când Léonore a fost arestată la Notre-Dame, baronul de Montaignes s-a sinucis cu o lovitură de pumnal în inimă. În ce privește pe acuzată, ea a răspuns tuturor întrebărilor doar cu o privire lipsită de viață.

Sună de ora nouă. Clopotul bate. Se aude un De Profundis: se apropie cortegiul. Trec pe rând călugării, confreriile, penitenții care își murmură rugăciunile, medicul-jurat, garda, șeful poliției... Apoi, sprijinită de doi preoți, cu părul despletit, în picioarele goale, cu capul căzut pe un umăr – Léonore! În urma ei, înconjurat de inchizitorii care-l supraveghează, posomorât, îmbătrânit, descompus, pășind treaz într-un vis funebru, el, iubitul! Ordin neînduplecat venit de la Roma, de la Sfântul-Scaun: trebuie ca prezența și nepăsarea lui să dovedească lumii că eretica a mințit, învinuind un episcop chiar la picioarele tronului lui Dumnezeu!

Deodată, totul se oprește într-o tăcere înfiorătoare. Șeful poliției face semnul fatal! Călăul se apropie. Mâna lui grea cade pe umărul gol al condamnatei. Clipa e cumplită. În acest moment suprem, Léonore are un spasm care o smulge din strânsoarea monstruoasă. Și, unul după celălalt, două țipete scurte, ascuțite explodează de pe buzele ei încleștate!...

Femeia aceasta sortită morții se zbate în durerile facerii, acolo, sub funia spânzurătorii! Călăul dă înapoi! Medicul-jurat se repede, în timp ce un freamăt furtunos mătură piața Greve! Iar când, în cele din urmă, medicul se ridică, lângă Léonore, prăbușită fără puteri, nemișcată, leșinată, oamenii zăresc o ființă micuță care scâncește.

— O fată! E o fată! strigă o femeie.

Mulțimea, înconjurând nou-născuta atât de plăpândă, atât de singură, este cuprinsă un moment de șovăială. Apoi, deodată, mila învinge, izbucnește și răbufnește. Se aud rugăminți, amenințări, se cere îndurare și iertare pentru mamă! Șeful poliției șovăie... Apoi, convins de marea compătimire a poporului, dă un ordin: condamnatei i se cruță viața. Léonore, leșinată, este ridicată pe o targă, iar copilul...

Copilul rămâne pe loc! O condamnată n-are dreptul să-și alăpteze fiica în închisoare! Fiiința nevinovată este lăsată în voia milei publice. Timp de o oră ea rămase pe locul unde fusese născută: sub spânzurătoare! Sărmană micuță așteptând mila unei mame!

Dar Farnese! Jean de Kervilliers! Tatăl. E acolo, gâfâind, cu părul scaldat în sudori, sorbind din ochi acea carne din carnea lui, încovoiat, înlănțuit de înfricoșătoarea supunere în fața unor înfricoșătoare ordine superioare. Vrea să ridice copilul, să plece cu el... dar nu se cuvine! Nu poate! Dar cum! Mama a fost grațiată... și acum fiica ei să moară acolo! Nu, oh, nu... căci iată, în sfârșit, vine cineva!... Un om se apropie de ea, se apleacă, îngenunche cu un zâmbet înecat în lacrimi... Și cu o grijă plină de gingășie și duioșie, acel cineva o învelește în faldurile mantiei sale pe micuța părăsită. Apoi, în timp ce episcopul zdrobit, sprijinit de inchizitor, izbucnește în plânsete și întinde brațele, omul se îndepărtează încet, luând cu el pe fiica prințului Farnese... Iar acel om... este chiar călăul!...

CAPITOLUL 1 VIOLETTA

În dimineața de 12 mai 1588, șase gentilomi urcau grăbiți înălțimile de la Chaillot. Ajunși în vârf, șeful lor se opri. Palid de disperare, el se întoarse cu fața spre Parisul pe care-l privi îndelung. Un hohot înăbușit îi sfâșie gâtulejul. Apoi se încordă și urlă aceste cuvinte furate de vânt:

— Oraș nerecunoscător! Oraș necinstit, pe care te-am iubit mai mult decât pe propria mea soție! Cutremură-te, căci nu mă voi mai întoarce între zidurile tale decât călcând pe ruine!

În clipa aceea apărură doi călăreți: unul părea să fie trecut de treizeci de ani, minunat de puternic, cu un chip cutezător și zeflemitor, glacial și genial, dintre acelea care fac o impresie de neuitat. Celălalt, de vreo optsprezece ani, zvelt, grațios, de o frumusețe încântătoare.

Cei cinci devotați care-l înconjurau pe fugar, văzându-i pe cei doi necunoscuți oprindu-se, căutară să-l ducă de acolo. Dar el, ridicând brațele spre cer, strigă:

— Nenorocire! Toți mă părăsesc. Cine oare va mai voi să aibă milă de mine?

— Eu! răspunse o voce răsunătoare.

Fugarul văzu cum cel mai tânăr dintre cei doi străini se apropie... Atunci fu cuprins de o spaimă bruscă:

— Tu! Tu! Charles! Ai ieșit oare din mormânt, frate, ca să mă copleșești cu învinuirile tale?

— Vă înșelați, răspunse necunoscutul. Nu sunt eu acela pe care remușcările vi-l aduc în fața ochilor, nu sunt Carol al IX-lea. Sunt fiul lui, Charles, duce de Angoulême.

— Ah, răcni fugarul, tu ești copilul Mariei Touchet și al lui Carol! Tu ești bastardul d'Angoulême ! Ce vii să-i ceri lui Henric al III-lea, regele Franței?

LBRIS

We know
books

MICHEL ZEVACO

FAUSTA ÎNVINSĂ

Daffi's Books

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN: 978-630-6627-26-4

CAPITOLUL 1 BICIUIREA LUI ISUS

O mulțime de oameni se adunaseră în piața Greve. Așteptau plecarea mării procesiuni organizate pentru a duce regelui Henric al III-lea plângerile bunului oraș Paris. Pentru marea majoritate a parizienilor, asta însemna împăcarea regelui cu capitala sa.

Pentru o altă categorie, mai puțin numeroasă și care avea cunoștință de anumite proiecte ale monseniorului de Guise, asta însemna să i se vâre frica în oase lui Henric al III-lea și să se obțină din partea lui, cu prețul supunerii Parisului și al căinței sale pentru ziua Baricadelor, un război nemilos împotriva hughenoșilor, adică exterminarea lor.

Pentru o a treia categorie, asta însemna să se pună mâna pe rege și să i se ia tronul, după ce mai înainte i se va tunde părul.

În sfârșit, pentru o a patra categorie, care se reducea la o duzină de inițiați, asta însemna uciderea lui Henric al III-lea.

Nu numai piața Greve era neagră de lume, dar și străzile dimprejur gemeau de târgoveți care, cu un baltag într-o mână și cu o lumânare în alta, se pregăteau să pornească în procesiune până la Chartres.

Călătoria spre Chartres, ținând seama de încetineala cu care se mișca un asemenea exod, trebuia să dureze patru zile. Ducele de Guise pusese crainici să strige că pregătise trei popasuri de-a lungul drumului și că, la fiecare popas, se vor înjunghia cincizeci de boi și două sute de oi pentru hrana norodului drumeț.

În ziua aceasta deci, pe la ora nouă de dimineață, clopotele parohiilor din Paris prinseră să bată. În piața Greve venură să se înșiruie, pe rând, delegații primăriei, reprezentanții felurilor bisericilor, apoi breslele, șirurile de călugări, cum ar fi cistercienii, capucini și, în sfârșit, penitenții albi.

Printre rândurile fără de sfârșit ale lumânărilor și arcebutelor, în această procesiune se vedeau lucruri minunate. Mai întâi cei doisprezece apostoli în carne și oase, îmbrăcați cu veșmintele care se purtau pe vremea lui Isus Hristos și câțiva soldați romani ducând uneltele patimilor lui Isus.

Într-adevăr, însuși Isus Hristos era reprezentat prin Henri de Bouchage, duce de Joyeuse, care îmbrăcase rasa de capucin sub numele de fratele Anghel și care, mai târziu, avea să-și lepede anteriul pentru a se război, ca apoi să intre din nou în călugărie.

Ducele de Joyeuse, deci, sau fratele Anghel, cum doriți, purta pe umeri o cruce care, din fericire, era de carton. Pe cap, o cunună de spini tot din carton zugrăvit și, în jurul gâtului, printr-un anacronism bizar, mătăniile celor din Sfânta Ligă Catolică. În spatele lui Joyeuse, deghizat în Hristos, veneau doi voinici care îl biciuiau sau se prefăceau că îl biciuiesc, ceea ce îndemna norodul să scoată strigăte de revoltă. Și revolta asta, adevărată sau prefăcută, căpăta proporții de furie când, printr-un anacronism, încă și mai bizar (dar nimeni nu lua în seamă asemenea amănunte), cei doi biciuitori strigau din douăzeci în douăzeci de pași:

— Astfel s-au purtat hughenoții cu Domnul nostru Isus Hristos!

— Moarte nelegiuiților! răspundea mulțimea.

La vreo douăzeci de pași în urma lui Isus, sau a fratelui Anghel, sau a ducelui de Joyeuse, mergeau alături patru penitenți care, ținându-se de braț, cu capul plecat și gluga trasă peste față, băteau la ochi prin mătăniile enorme și prin smerenia lor nemaipomenită. Puțin câte puțin, dezordinea dând iama în rândurile procesiunii, cei patru penitenți se pomeniră în cele din urmă în spatele lui Isus în clipa când acesta, cu glas tunător, striga:

— Fraților! Moarte hughenoților care m-au biciuit!...

Ovații salutară aceste cuvinte ale lui Hristos care, ștergându-și sudoarea ce-i șiroia pe frunte, spuse mai departe:

— Întrucât mergem să-l vedem pe Irod...

— Pe rege! întrerupse un glas poruncitor. Spune: pe rege, jupâne, fiindcă Parisul dorește împăcaciune cu majestatea-sa!

— E-adevărat, domnule de Bussi-Leclerc! zise Isus Hristos. Deci, fraților, întrucât mergem să-l vedem pe rege, mai înainte de toate trebuie să-i cerem să-i trimită la plimbare pe lefegii lui!...

— Bine spus, întări Bussi-Leclerc. Moarte celor Patruzeci și cinci!

— La moarte! La moarte! îngână gloata penitenților.

Procesiunea se întindea pe o lungime de o leghe. Cu mult înaintea acestei turme, de Guise, Mayenne și fratele lor, călare și înconjurați de vreo cincizeci de gentilomi înarmați până în dinți, vorbeau în șoaptă despre lucruri tainice.

În ce-i privește pe cei patru penitenți, despre care am pomenit, vorbeau între ei fără teamă:

— Ia spune, Chalabre, zicea unul dintre ei, l-ai auzit pe fratele Anghel?

— Tare mă mai mănâncă palmele să-i rup puțin coastele jupânului Isus!

— Te-ai întremat, dragul meu Loignes?... Și rana?

— Ei! Lovitura a fost bine dată. Ducele, dragul de el, când lovește n-o face cu mâna moale. Am crezut că mor. Oricum, vreau ca de Guise să primească din mâna mea aceeași lovitură pe care mi-a dat-o!...

— Ești nerecunoscător, Loignes! zise Monisery. Cum am îi ieșit noi din Paris dacă n-ar fi avut el ideea să meargă în procesiune pentru a-l vedea pe rege?...

— Da, bombăni Loignes. Se duce la Chartres să-i ceară regelui capetele noastre!

— Și să le dăruiască apoi lui Bussi-Leclerc și lui Joyeuse! continuă Sainte-Maline.

— Domnilor, zise Chalabre, Joyeuse a strigat adineauri: „Moarte Lefegiilor!” Bussi-Leclerc a strigat: „Moarte celor Patruzeci și cinci!”... Joyeuse este un păcătos nebun și nu merită nici măcar o împunsătură de pumnal. Însă Leclerc nu va apuca să ajungă la Chartres. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles! răspunseră ceilalți trei.

Lăsându-i pe cei patru spadasi – patru dintre Lefegii lui Henric al III-lea – să-și urzească planurile de răzbunare și de

omor, să ne întoarcem la fantastica procesiune care se îndrepta spre Chartres și să ajungem din urmă o litieră închisă, care venea la câteva sute de prăjini în urma coloanei... Litiera era înconjurată de zece călăreți. Înăuntru se aflau două femei: Fausta și Marie de Montpensier.

— Și omul? întrebă Fausta în clipa când noi ne apropiem de litieră.

— S-a amestecat în mulțimea penitenților și merge în tăcere.

— Ești sigură că acest călugăr se află în rândurile procesiunii? stăruie Fausta.

— L-am văzut, răspunse ducesa, l-am văzut cu ochii mei.

— Pardaillan nu m-a mințit, suspină Fausta. Jacques Clement, liber, merge spre împlinirea destinului său. Ce mai! Valois este condamnat. Acum nimic nu-l mai poate scăpa...

— Ce spuneți, frumoasa mea suverană? Mi se pare că ați rostit un nume... numele domnului de Pardaillan...

— Da! spuse Fausta, privind-o drept în față pe ducesă.

— Vedeți, fratele meu și gentilomii lui rostesc adesea numele acesta de vreo trei sau patru zile...

— Ei bine, dacă dorești ca fratele domniei tale să nu mai rostească acest nume...

— Eu? Puțin îmi pasă! zise Marie râzând.

— Da, domniei tale puțin îi pasă. Dar e nevoie ca ducele de Guise să aibă mintea neîmpovărată de gânduri pentru ceea ce se va înfăptui. Și, pentru a-i despovăra mintea...

— Ce-i de făcut? întrebă Marie.

— Spune-i, trimite-i veste, de îndată ce vom intra în Chartres, că Pardaillan e mort!... Și, spre a nu avea nici o îndoială, spune-i că eu l-am ucis...

Rostind aceste vorbe, Fausta plecă fruntea și închise ochii, dând parcă de înțeles că dorește să se închidă în gândurile ei. Și aceste gânduri ale ei erau de bună seamă funebre, întrucât chipul neclintit părea că oglindește moartea.

Personajele noastre sunt deci astfel împărțite: în fruntea acestui șarpe lung alcătuit de gloata, care mășălăuia pe drum, un grup de călăreți: de Guise, frații săi, gentilomii săi. Alături de el, Maineville nepăsător și Maurevert neliniștit. Bussi-Leclerc

supraveghează procesiunea, fără îndoială, deoarece îi străbate rândurile și este văzut când într-un loc, când în altul.

Apoi, în urma acestei bande de seniori, la o oarecare distanță. Începe procesiunea. Apoi, aproape la coada coloanei, un călugăr merge singur, cu gluga trasă peste față, strângând în mâini, la piept, un pumnal lung: este Jacques Clément. În sfârșit, foarte în urmă, vine litiera Faustei.

După a treia zi de mers, procesiunea se odihni în satul Latrape, unul dintre popasurile organizate de domnul Cruce, însărcinată cu încartiruirea acestui exod. Penitenții ajunseră în sat pe la ora patru și, de îndată, se așezară la masă, adică năvăliră pe o pajiște întinsă unde se lungiră pe iarbă. Firește, de Guise și suita sa se instalaseră în cele mai bune case din sat.

Pe pajiște, sătenii din Latrape umblau de colo până colo, străduindu-se să le facă o bună primire penitenților. Bravii oameni pusese la copt nenumărate pâini, dădură cep la vreo treizeci de butoaie de cidru sau de vin și aprinseră pe pajiște, focuri mari la care se frigeau berbeci întregi, hălci de boi și de porci. După asemenea chiolhan, fiecare se înfășură în mantie și-și căută un locșor unde să se culce. Orologiul din clopotnița mică a satului bătu ora zece.

În clipa asta, în penultima casă cum mergi spre Chartres, doi bărbați dormeau alături, întinși pe snopii de paie din șură. Sau, cel puțin, dacă unul dintre cei doi nu izbutea să adoarmă, oftând și tot răsucindu-se pe paie, celălalt în schimb dormea pentru amândoi.

În aceeași casă, dar nu în șură și nici pe paie, ci într-o odaie destul de curățică, dormea un alt personaj. Acela care s-ar fi apropiat de omul adormit l-ar fi recunoscut pe unul dintre cei mai credincioși, mai de nădejde și mai strălucitori gentilomi ai ducelui de Guise, adică domnul de Bussi-Leclerc în persoană.

Îndată după ce orologiul sună de ora zece, patru bărbați se apropiară de casa pe care am zugrăvit-o: erau cei patru soldați credincioși ai lui Henric al III-lea care, profitând de procesiune pentru a ajunge la rege fără primejdia de a fi arestați, merseseră până aici împreună cu convoiul. Erau Montsery, Sainte-Maline, Chalabre și Loignes, care pândeau prilejul de

LBRIS

We know
books

MICHEL ZEVACO

**PARDAILLAN
,
ȘI FAUSTA**

Daffi's Books

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

Partea I

CAPITOLUL 1 MOARTEA FAUSTEI

În zorii zilei de 21 februarie 1590, dangătul funebru al clopotului vestitor de moarte suna deasupra Romei papilor – Romei lui Sixt al V-lea. Vuietul surd care se revărsa pe străzile încă învăluite în întuneric arăta că mari mulțimi se îndreptau spre o întâlnire misterioasă, întâlnirea avea loc în Piața del Popolo, unde era ridicat un eșafod. Scăpărând în mâinile călăului, securea se va ridica deasupra unui cap. Capul se va rostogoli. Potrivit sentinței, călăul îl va apuca de păr și-l va arăta norodului Romei... Și va fi capul unei femei frumoase și tinere, al cărei nume celebru, evocator al celei mai stranii aventuri petrecute în acele vremuri de demult, era șoptit cu un fel de admirație de către mulțimea adunată în jurul eșafodului:

— Fausta! Fausta! Fausta e cea care va muri!

Principesa Fausta era închisă în castelul Saint-Ange de zece luni, de când fusese făcută prizonieră în aceeași Romă în care-l atrăsese pe cavalerul Pardaillan... Singurul om pe care-l iubise... căruia i se dăruise... pe care, în cele din urmă, ar fi vrut să-l ucidă, pe care, fără îndoială, acum îl credea mort. Și astfel, nemaipomenita aventurieră, care visase să reînnoadă tradiția papesei Ioana¹, aștepta ziua în care va fi executată sentința de condamnare la moarte pronunțată împotriva ei.

1. Papessa Ioana – personaj feminin, care, după o legendă, mult timp în circulație, ar fi ocupat la o dată incertă tronul pontifical. La originea acestei legende stă influența pe care au avut-o în alegerile pontificale prințesele toscane, Teodora și Marozia.

ISBN: 978-630-6627-32-5

Fapt cutremurător, execuția fusese amânată pentru că, în momentul când Fausta urma să fie dată pe mâna călăului, se afla se că era pe cale să devină mamă. Dar acum, când copilul venise pe lume, nimic n-o mai putea salva.

În curând va bate pentru ea ceasul când avea să plătească îndrăzneala și înverșunata-i luptă împotriva lui Sixt al V-lea. În dimineața aceea Fausta trebuia să moară! În dimineața aceea, într-una din fastuoasele săli ale Vaticanului, doi bărbați stând în picioare, față în față, își aruncau în obraz cuvinte pline de ură ce păreau și mai înfricoșătoare din pricina atitudinii lor neclintite și parcă împietrite. Erau bărbați în puterea vârstei și chipeși amândoi. Deși aparțineau bisericii, purtau cu grație semeață armoniosul costum al cavalerilor epocii. Erau mari seniori, de bună seamă. Iar în inimile lor clocoțea aceeași ură, pentru că dragostea pentru aceeași femeie îi învrăjbiise.

Unul dintre ei se numea Alexandru Peretti! Numele de familie al sanctității sale Sixt al V-lea! Omul acesta era într-adevăr, nepotul papii. Tocmai fusese numit cardinal de Montalta. Era socotit, pe față, urmașul lui Sixt al V-lea, al cărui sfetnic și confident era. Celălalt se numea Hercule Sfondrato și aparținea uneia dintre cele mai bogate familii din Romagna. Își îndeplinea funcția de mare judecător cu o severitate care făcea din el unul dintre cei mai strașnici executori ai ideilor lui Sixt al V-lea. Iată ce-și spuneau cei doi bărbați:

– Ascultă, Montalta, ascultă! Iată că sună clopotul... nimic n-o mai poate salva acum și nimeni!

– Am să mă arunc la picioarele papii, gemu nepotul lui Sixt al V-lea și am să obțin iertarea ei...

– Papa! Păi, dac-ar avea puterea s-o facă, mai curând ar omorî-o cu mâinile lui, decât s-o salveze. Știi Montalta, știi bine că numai eu pot s-o salvez pe Fausta. Ieri i s-a citit sentința. Acum eșafodul este ridicat. Într-o oră, Fausta va înceta să mai trăiască, dacă nu-mi juri pe Cristos, pe cununa lui de spini și pe rănilor lui, că renunți la ea...

– Jur... – bâigui Montalta.

Și se opri, buimăcit de durere, de furie și de groază.

– Ei bine – mârâi Sfondrato – ce juri?

Erau acum atât de aproape unul de celălalt, încât se atingeau. Privirile lor răătăcite își aruncară o ultimă amenințare, iar mâinile lor frământară mânerele pumnalelor.

– Jură, hai, jură odată! repetă Sfondrato.

– Jur – tună Montalta – să-mi smulg mai curând inima decât să renunț la a o iubi pe Fausta, chiar dacă ea mi-ar purta o ură la fel de nepieritoare pe cât e dragostea mea. Jur că, atâta timp cât voi trăi, nimeni nu se va atinge de Fausta, fie el călău, mare judecător sau papa însuși. Jur s-o apăr singur, împotriva întregii Rome, dacă va fi nevoie. Și până una alta, judecătorule, mori tu primul, pentru că tu ești cel care ai rostit sentința!

În aceeași clipă, cu o mișcare fulgerătoare, cardinalul Montalta, nepotul papii Sixt al V-lea, ridică pumnalul și-l înfipse în umărul lui Hercule Sfondrato. Apoi, cu un fel de horcăit, care era poate un blestem sau poate o rugăciune, Montalta se repezi afară. Primind lovitura, Hercule Sfondrato căzu în genunchi. Dar aproape imediat după aceea se ridică, își desfăcu tunică și-și dădu seama că pumnalul lui Montalta nu străbătuse prin zalele care-i acopereau pieptul.

– Cămășile astea de oțel care se fabrică la Milano sunt într-adevăr bine călite – murmură Hercule cu un zâmbet sinistru. Consider că am primit lovitura, Montalta! Și-ți jur că pumnalul meu va ști să găsească drumul spre inima ta.

Alergând prin labirintul coridoarelor, al sălilor imense, al curților și al scârilor, Montalta pătrunsese în pasajul boltit care lega Vaticanul de castelul Saint-Ange și ajunsese la temnița în care Fausta, înfrântă, aștepta clipa morții.

Montalta se apropie tremurând de ușa grea păzită de doi halebardieri. Cei doi soldați schițară un gest, ca pentru a-și încruși halebardele. Dar fie din pricina autorității, desigur, imense, pe care o avea, la Vatican, nepotul lui Sixt al V-lea, fie din pricină că înfățișarea lui, în momentul acela, era înfricoșătoare, cei doi paznici se dădură înapoi. Montalta deschise ferestruia prin care se putea vedea ce se petrece în interiorul temniței. Și iată ce văzu atunci cardinalul Montalta prin ferestruie... Fugară și fericită viziune de vis funerar.

Pe un pat îngust sta culcată o femeie tânără... mama cea tânără... Fausta... ființa de o frumusețe orbitoare. A luat copilul în brațe și l-a ridicat cu un gest plin de forță și de bunătate, privindu-l cu ochii ei mari și adânci, strălucitori ca niște diamante. Lângă pat se afla confidenta ei.

Iar Fausta, cu un glas ciudat de calm, rosti:

— Myrthis, îl vei lua și-l vei duce departe de Roma, departe de Italia. Nu-ți fie teamă, nimeni nu te va împiedica să ieși din castelul Saint-Ange. Am obținut ca, o dată cu mine, să se stingă și răzburarea lui Sixt al V-lea.

— Nu mă voi teme de nimic – răspunse Myrthis cu un zel înflăcărat. Căci dacă dumneavoastră veți muri, eu va trebui să trăiesc și voi trăi pentru el.

Fausta încuviință din cap, ca pentru a lua act de această promisiune. După un minut de tăcere, rosti cu ochii ațintiți spre copil:

— Fiu al Faustei!... Fiu al lui Pardaillan!... ce se va întâmpla cu tine?... Mama ta, pe patul de moarte, îți dă sărutul mândriei și al forței prin care speră că sufletul ei să trăiască în ființa ta!... Fiu al lui Pardaillan și al Faustei, ce se va întâmpla cu tine?...

S-a sfârșit. Myrthis l-a luat în brațe pe copilul pe care va trebui să-l ducă departe de Roma, departe de Italia, pe fiul Faustei și al lui Pardaillan. Și se retrase, întorcându-se cu spatele, ca pentru a-i ascunde micuțului, nevinovat, de-abia intrat în viață, vederea mamei sale, ce pășeste spre moarte.

Cu un gest de un calm funebru, Fausta deschide medalionul de aur, pe care-l poartă la gât și toarnă într-un pocal dinainte pregătit boabele de otravă ascunse în acel medalion.

S-a sfârșit: Fausta golește pocalul dintr-o sorbitură și se prăbușește pe pernă... Moartă.

CAPITOLUL 2

MARELE INCHIZITOR AL SPANIEI

De dincolo de ușa grea se auzi un țipăt înfricoșător, de spaimă și de groază. Era Montalta care-și striga uluirea, Montalta care gemea, lovit ca de-un trăsnet de acest dezno-dământ neprevăzut.

— Moartă?... Cum?! Ea e moartă! O, nebunie! Cum de nu m-am gândit că Fausta, ca să n-o atingă călăul, își va lua viața!

Și aproape în aceeași clipă se năpusti, cu toată forța, în ușă, izbind-o furios cu pumnii și bâiguind:

— Repede, repede! Ajutor!... Cine știe, ar mai putea fi salvată!

Apoi, dându-și seama de zădărnicia acestei încercări, se adresă halebardierilor, care asistau nepăsători la deznădejdea lui:

— Deschideți! Deschideți o dată! Vă spun că moare... că trebuie salvată!

Unul dintre cei doi paznici răspunse:

— Ușa aceasta nu poate fi deschisă decât de către monseniorul mare judecător.

— Hercule Sfondrato!... Blestemat să fiu!...

Și Montalta căzu în genunchi, cu capul în mâini, zguduit de hohote de plâns. În clipa asta, o voce calmă rosti:

— Și eu am dreptul să deschid această ușă... și o deschid!

Montalta se ridică dintr-o săritură. Îl privi o clipă pe omul care vorbea astfel și, cu o teamă surdă, amestecată cu respect, murmură:

— Marele inchișitor al Spaniei!

Inigo de Espinosa, cardinalul arhiepiscop de Toledo, mare inchișitor al Spaniei, rudă apropiată și urmaș al lui Diego de Espinosa, era un om de cincizeci de ani, înalt, puternic și o

LBRIS

We know
books

MICHEL ZEVACO

**Iubirile
LUI CHICO**

Daffi's Books

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN: 978-630-6627-30-1

CAPITOLUL 1 IDEILE JUANEI.

Am spus că Pardaillan, profitând de momentul în care conjurații se retrăgeau, a avut o discuție destul de înfierbântată cu Chico: Pardaillan îi ceruse micuțului să-i spună dacă nu cumva exista și o intrare secretă, necunoscută celor care se găseau în acel moment în subterane și pe unde Pardaillan ar fi putut să intre și să iasă după cum i-ar fi convenit.

La început tânărul s-a făcut că nu pricepe. Pentru el, să intre singur în subterană fără nici o altă armă decât un pumnal, era curată sinucidere. Nu putea înțelege cum, seniorul francez care tocmai scăpase de la o moarte înfiorătoare, se putea expune astfel, ca și cum i-ar fi făcut plăcere.

Dar Pardaillan a insistat și, cum avea un fel al lui de a fi irezistibil, când cerea ceva, micuțul a sfârșit prin a ceda și l-a condus într-un tunel unde, afirma el, exista o intrare pe care nimeni altul nu o cunoștea.

După cum s-a văzut, nu se înșelase și într-adevăr, nici Fausta și nici ceilalți conjurați nu cunoșteau intrarea.

În timp ce Pardaillan se găsea în sală, tânărul, extrem de neliniștit, înghețat în tunel cu mâna pe resortul care acționa trapa invizibilă, nevăzând și neauzind nimic din ceea ce se întâmpla de cealaltă parte a zidului, îndoindu-se totuși că ar putea avea loc o luptă și așteptând îngrijorat semnalul convenit pentru a deschide trapa, asigurând retragerea celui pe care acum îl considera marele său prieten.

Când Pardaillan a ciocănit în zid semnalul convenit, trei lovituri, micuțul se grăbi să deschidă și-l primi pe cavalier cu o bucurie pe cât de zgomotoasă, pe atât de sinceră, manifestare care avu darul să-l emoționeze profund pe acesta.

— Credeam că nu veți mai ieși viu de-acolo, spuse tânărul când se mai calmă.

— Ei așa! răspuse Pardaillan surâzând, am pielea destul de groasă și de altfel nu sunt prea ușor de atins.

— Sper că acum putem pleca? zise Chico care tremura la gândul că francezul ar mai vrea să rămână, expunându-se inutil după părerea sa.

Spre marea lui satisfacție, Pardaillan îi răspuse:

— Pe legea mea, da! Locul acesta o fi plăcut poate pentru animalele de noapte, dar nu este prea atractiv pentru oameni cinstiți precum Chico. Să plecăm, deci!

Răsărea soarele când Pardaillan, însoțit de Chico, își făcu intrarea în hanul Turnului.

În uriașul cămin din bucătărie ardea un foc vesel, iar Barbara, bătrâna doică, pentru a nu-și pierde obiceiul, bombănea împotriva tinerelor stăpâne care nu fac nimic decât după capul lor, care după ce și-au petrecut în picioare aproape toată noaptea, se scoală primele și, împodobite cu cele mai frumoase panglici, se încurcă printre harnicii și cinstiții servitori care-și văd de munca lor cu conștiinciozitate.

Într-adevăr, mica Juana coborâse prima, neputându-se odihni toată noaptea. Palidă, cu ochii încercănați, strălucind de febră, mica Juana arăta o mare oboseală sau poate pentru faptul că a vărsat multe lacrimi. Dar, oricât ar fi fost de neliniștită, de obosită și dezorientată, nu a putut ceda cochetăriei. Se împodobise cu cele mai bogate și cele mai frumoase veșminte, se pieptănase cu grijă, se încălțase cu botinele cele mai frumoase și astfel, cu urechea și ochii spre ușă, se mișca de colo-colo prin bucătărie așteptând neliniștită reîntoarcerea.

Astfel că intrarea cavalerului arborând un aer triumfător, însoțit de Chico, o văzu din prima clipă. Și astfel, surâsul îi înflori pe buzele-i purpurii, obrații palizi se îmbujorară și ochii săi neliniștiți, împăienjeniți de lacrimi, își regăsiră strălucirea, ca prin minune.

— Ah! Domnule cavaler, iată-vă reîntors! exclamă ea. Știți că prietenii dumneavoastră, don Cervantes și don César, sunt foarte neliniștiți în ceea ce vă privește?

— Bine! zise Pardaillan surâzând, îi voi liniști peste câteva clipe.

Dar, lucru bizar, Juana, care cu câteva ore mai devreme l-a obligat cu vehemență pe Chico să-l salveze pe cavaler dacă este posibil, Juana, care făcuse risipă de promisiuni sincere de recunoștință și afecțiune, Juana nu adresă nici un cuvânt omulețului, al cărui aer triumfător i se schimbă în consternare. Ea părea că nici nu-l vede sau mai degrabă, da. Îi aruncă o privire. Dar ce privire, furioasă, ca și cum i-ar fi reproșat o trădare ticăloasă. Juana, fără să se mai preocupe de tânăr, întrebă:

— Seniore, doriți să urcați spre a vă odihni acum, sau mai înainte doriți să gustați ceva?

— Juana, frumoasa mea, mai întâi așa vrea să-mi vin în fire, așa că, dă ordin să-mi aducă o porție de pateu și două sticle de vin de Franța.

— Vă voi servi chiar eu, seniore, spuse Juana.

— Onoare care mă emoționează, frumoasă copilă! Între timp, dacă domnii Cervantes și El Torero nu dorm, asigură-i că m-am întors teafăr și nevătămat.

— Imediat, seniore!

Vioaie, ușoară și fericită, Juana urcă scările în fugă pentru a-i anunța pe prietenii seniorului francez despre nespectata lui reîntoarcere, făcând totodată semn unei servitoare să aranjeze masa. În momentul în care Juana a dispărut, Pardaillan se întoarse spre Chico și izbucni într-un râs vesel și sonor. Și cum micuțul îl privea cu o figură de dureros reproș, exclamă!

— Nu înțelegi, ei? Asta arată că nu cunoști femeile!

— Dar ce i-am făcut? murmură tânărul, interzis.

Pardaillan ridică din umeri:

— Ce i-ai făcut? I-ai făcut că mi-ai salvat viața.

— Dar ea m-a rugat.

— Exact!

Și cum micuțul făcea ochii din ce în ce mai mari, izbucni din nou în râs.

— Nu încerca să înțelegi, zise el. Ceea ce trebuie să știi este că te iubește.

— Oh! exclamă Chico neîncrezător, nu mi-a spus nici un cuvânt și nu a făcut altceva decât să mă fulgere cu privirea.

— Tocmai din cauza asta spun că te iubește.

Tânărul, mâhnit, își plecă cu durere capul.

Lui Pardaillan i se făcu milă.

— Ascultă, spuse el și înțelege dacă poți. Juana este mulțumită să mă vadă viu...

— Ei vedeți, asta e...

— Dar este furioasă pe tine.

— De ce?... Nu am făcut decât s-o ascult.

— Tocmai asta e!... Juana n-ar fi vrut să fiu ucis. Nici n-ar fi vrut ca tu să fii acela care să mă salveze.

— De ce?

— Pentru că sunt rivalul tău. Femeia care iubește nu poate admite ca iubitul său să nu fie gelos. Dacă tu ai fi iubit-o pe Juana, ai fi fost gelos. Gelos fiind, nu m-ai fi salvat! Asta își spune ea. Înțelegi?

— Dar dacă nu v-aș fi salvat, mi-ar fi întors spatele. M-ar fi tratat drept asasin. Și atunci?

— Atunci, lasă lucrurile așa cum sunt, e mult mai bine. Nu te neliniști, Juana te iubește... sau te va iubi, la naiba! Ai încredere în mine? Da sau nu?

— Da, bineînțeles.

— Atunci lasă-mă pe mine să aranjez și nu mai lua aerele astea de amarez apucat. Treburile îți merg bine, răspund eu.

Pentru a nu-l supăra pe Pardaillan, Chico încercă să-și alunge supărarea și să arate dacă nu o mutră veselă, cel puțin una mai puțin morocănoasă.

În acest timp, Juana coborî și anunță:

— Domnii se îmbracă. Într-o clipă vor coborî și vor veni la Senioria Voastră. Așteptându-i, masa este servită și dacă aveți bunăvoința de a lua loc, veți gusta un excelent pateu până când va fi gata omleta.

Pardaillan, apropiindu-se de masă, simula o mare mânie.

— Cum, numai un tacâm? Dar nefericito, nu știi că vreau să cinstesc un viteaz? Am spus: un viteaz. Și cred că mă pricep la așa ceva.

Și cum Juana căuta uluită cine putea fi acela care să merite onoarea de a fi numit viteaz de seniorul francez, viteazul-vitejilor:

— Repede! adăugă Pardaillan, încă un tacâm pentru acest om brav, care-mi este de asemenea și un prieten iubit.

Pe drept cuvânt, dacă Juana era surprinsă și intrigată, Chico era și el, la rândul său. Ca și ea, se întreba cine putea să fie acest prieten de care vorbea Pardaillan. Oricum, Juana se grăbi să repare răul și, curioasă ca orice fiică a Evei, așteptă. De altfel nu a fost nevoie să aștepte prea mult. Pardaillan, cu o privire malițioasă, se apropie de masă și, arătând un taburet micuțului, încurcat de această onoare, spre marea uluire a Juanei care nu-și putea crede ochilor și nici urechilor:

— Asta este, prietene Chico, făcu el vesel, așează-te în fața mea și să mâncăm, la naiba! O merităm, nu ți se pare?

Chico începu să-l considere pe Pardaillan ca o ființă extraordinară, mai mare, mai nobil, oricum ceva mult mai demn de respect decât ceea ce fusese el obișnuit să respecte. În acest timp, Cervantes și El Torero tocmai coborau și imediat luară loc la masă ciocnind paharele cu Pardaillan și Chico.

Bineînțeles, dacă Cervantes și El Torero s-au mirat văzându-l pe Pardaillan la aceeași masă cu micul vagabond, n-au lăsat să li se vadă mirarea. Și, pentru că Pardaillan îl trata pe Chico ca pe un egal, bineînțeles că avea motive să o facă și se grăbiră să-l imite. Astfel încât Juana văzu cu stupeoare aceste înalte personaje arătându-i o mare considerație păpușii sale, acestei păpuși căreia considera că-i făcea o mare onoare permițându-i să-i sărute vârful pantofului.

Mica Juana nu mai spunea nimic, dar Pardaillan, amuzat, citea pe fața ei nobilă și cinstită toate întrebările pe care și le puneă fără a îndrăzni să le facă auzite.

LBRIS

We know
books

MICHEL ZEVACO

**FIUL LUI
PARDAILLAN**

Daffi's Books

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

CAPITOLUL 1

Suntem la Paris, într-o dimineață limpede și însorită de mai, Henric al IV-lea domnind peste o Franță pacificată. Fereastra unei mici case burgheze din strada l'Arbre Sec se deschide. O tânără fată apare în balcon. Atras parcă de o forță de neînvinș, chipul său încântător se ridică pe furiș spre casa din față.

Sus, la fereastra mansardei, apare un tânăr cavaler. Și acest cavaler, cu mâinile împreunate, în extaz, fixează asupra ei o privire profundă, încărcată de o adorație mută. Tânăra fată roșește, pălește... apoi, încet, cu regret, se întoarce în cameră și închide fereastra.

Jos, în stradă, un biet nenorocit, în umbra protectoare a unui intrând, înalță spre radioasa apariție o față abătută, pe care lucesc, sub sprâncenele încruntate, doi ochi sticloși și vișători. La vederea grațioasei tinere, acești ochi de nebun prind viață și, împreunând mâinile într-un gest de implorare, murmură: „Cât este de frumoasă!...”

Cum pronunță aceste cuvinte, ceva inform, un enorm morman de grăsime apare nu se știe de unde, se rostogolește cu o agilitate surprinzătoare și se oprește în fața omului în adorație.

— Vă găsesc din nou aici, frate Ravailac!... Mereu adâncit în sumbrele voastre viziuni, deci!

Smuls brutal din visul său, Jean-François Ravailac, fără a fi surprins, dar și fără plăcere, cu un aer indiferent, spuse încet, politicos:

— Bună ziua, frate Parfait Goulard.

În acest moment tânăra fată închide fereastra. Ravailac scoate un suspin și, fără afectare, se îndepărtează în direcția străzii Saint-Honoré, antrenându-l cu el pe fratele Parfait Goulard.

Călugărul, a tras totuși cu coada ochiului la tânăra fată. El a înregistrat, de asemenea, suspinul celui pe care l-a numit fratele Ravailac.

ISBN: 978-630-6627-31-8

Îndepărtându-se, ei se încrucișează cu un personaj care discută aprins cu o matroană demnă care, după toate aparențele, este o mică burgheză. Trecând aproape de călugăr, strălucitorul senior schițează un semn discret la care călugărul răspunde cu o clipire a pleoapelor.

Marele senior și însoțitoarea lui își continuă drumul, ajungând în fața micuței case a tinerei fete. O umbră, cuibărită într-un ungher nu pierde nici un cuvânt din conversația lor.

Tânărul cavaler rămăsese rezemat în coate la fereastra sa. Discuția fiind încheiată, matroana urcă trei trepte și introduce cheia în broască. Din întâmplare, ochii îndrăgostitului părăsiră pentru o clipă balconul și se îndreptară spre stradă. Atunci, un strigăt de mânie îi scăpă la vederea seniorului care nu se mișcase: „Din nou Fouquet, acest desfrânat blestemat!...”

El se aplecă vrând parcă să se arunce în capul acestuia, scrâșnind din dinți: „Ce face el aici, în fața ușii ei? Cine l-a chemat?...” Matroana, care se pregătea să intre în casă, coborî o treaptă și întinse mâna. Gest de adio? Înțelegere încheiată? Acont primit? Îndrăgostitul n-ar fi putut spune. În orice caz, o cunoștea pe matroană, căci retrăgându-se de la fereastră, el era palid și bâlbâia: „Doamna Colline Colle!... Ah! Pe toți draicii, trebuie să aflui! Nenorocire afurisitului Fouquet!...” Și se repezi spre scări.

Exact în acest moment, trei bărbați se opriră în fața ușii sale. Ei rămaseră nehotărâți, neîndrăznind să tragă ciocănelul.

— Ei! zise unul cu accent provensal, dă-i drumul, Gringaille... Tu ești parizian, tu știi să vorbești...

— Chiar! Răspunde cel interpelat. Nici tu, Escargasse, nu ai limba în buzunar. Totuși, după părerea mea, dintre noi trei, Carcagne mi se pare că are cele mai multe șanse să-l tragă cu cinste...

— Sunteți singurele pușlamale care vreți să mă puneți rău cu șeful... Știți voi, băiețași răi ce sunteți, că șeful ne-a interzis categoric să ne prezentăm în fața lui fără asentimentul său?

— Cu toate acestea trebuie să-i spunem că senior Concini dorește să-l vadă chiar astăzi.

Ușa se deschide brusc, un uragan se năpustește peste ei, îi împrăștie cu brutalitate, trântindu-i în stânga și în dreapta.

— Este șeful! strigă Escargasse. I-am recunoscut maniera de a ne spune bună ziua.

Lucru curios, nu păreau nici mirați, nici uluiți. Fără îndoială, erau obișnuiți.

Fără să întârzie prea mult, izbucniră toți trei:

— Să-l urmăm!...

Și se lansară în urmărirea celui pe care-l numeau „șeful” și de care păreau că se tem. El parcursese deja cincizeci de pași, când izbi violent un gentilom care mergea înaintea lui. Continuă să înainteze fără să se întoarcă, fără un cuvânt de scuză.

— Hei! Domnule grăbit! strigă gentilomul.

Îndrăgostitul nu întoarse capul. Poate nici nu auzise. Deodată, un pumn se abătu pe umărul său. Sub tăria loviturii, îndrăgostitul fu nevoit să se oprească. El se întoarse scrâșnind din dinți.

Se trezi în fața unui gentilom de înaltă ținută, care putea să aibă șazeci de ani, dar nu părea să depășească cincizeci. În orice caz, acest gentilom era dotat cu o forță uluitoare deoarece a putut, cu o singură mână, fără un efort aparent, să paralizeze rezistența îndrăgostitului nostru. Gentilomul, foarte calm, fără mânie, îl privește cu răceală.

— Observ, domnule, că, dacă nu v-aș fi oprit, susceptibilitatea mea ar fi putut provoca o nenorocire ireparabilă. Înțeleg să trec cu vederea bruschețea manierelor dumneavoastră. Du-te tinere, de data aceasta cavalerul Pardaillan va uita impolitețea.

Îndrăgostitul tresări violent. Apropiindu-se de cavalerul Pardaillan, aproape atingându-l, privindu-l în ochi, mârâi:

— Vă rog să mă scuzați!... Dar eu, care nu sunt cavaler, eu, Jehan, căruia i se spune le Brave, nu voi ierta niciodată umilirea... Vă voi omorî, domnule!... Plecați, profitați de cele câteva ore care v-au mai rămas de trăit. Mâine dimineată, la ora nouă, vă voi aștepta în spatele zidului de la Chartreux... Iar dacă veți uita să veniți la întâlnirea pe care v-am dat-o, să știți că Jehan le Brave va ști să vă găsească, chiar dacă v-ați ascundea în fundul iadului! Și se îndepărtă ca o fiară dezlănțuită.

Cavalerul Pardaillan ridică nepăsător din umeri și se îndepărta liniștit, fluierând ușor o arie de pe vremea lui Charles al IX-lea.

CAPITOLUL 2

În timp ce Jehan le Brave – în lipsa numelui să-i lăsăm acest semeț prenume – îl căuta, pe cealaltă parte a străzii Croix-du-Trahoir, Fouquet revenise spre strada Saint-Honoré. El trecu fără să se oprească pe lângă călugărul Parfait Goulard, căruia îi adresă un semn imperceptibil și-și continuă drumul în direcția Luvrului. De-abia trecuse când călugărul, înghiontindu-l pe însoțitorul său, îi șopti:

– Vedeți acest senior... acolo, în fața noastră... Este Fouquet, marchiz de Varenne, codoș, primul ministru al plăcerilor Majestății Sale!

Deodată, călugărul se lovi peste frunte:

– Dar abia ne-am încrucișat cu el adineauri!... Era cu... stai puțin!... știi!... cu doamna Colline Colle, proprietăreașă a acelei mici case în fața căreia l-am reîntâlnit, în mod sigur... Doamna Colline Colle are drept unică locatară o tânără... un înger de frumusețe, de puritate și de candoare... Garantez că marchizul a tocmit-o pe onesta matroană... Eh! Eh!... probabil că în această seară, bunul nostru rege va trece pe aici... iar mâine este posibil să avem o nouă favorită!...

Umbra care ascultase conversația lui Fouquet de Varenne cu doamna Colline Colle ieșise din ascunzătoare atunci când marchizul se îndepărtase. Era un om în floarea vârstei. Tâmpile încărunțite, mai curând înalt, uscat, cu o musculatură admirabilă, cu mișcări suple, ușoare, la care se ajunge prin practicarea cu regularitate a tuturor genurilor de exerciții fizice. Fizionomia aspră nu era îndulcită de lucirea ochilor de jăratec.

Bărbatul rămase un moment gânditor, cu ochii fixați pe fereastra lui Jehan le Brave și, atunci când tânărul a trecut ca o rafală de vânt, el l-a urmărit mult timp cu o privire ciudată, teribilă, cu un surâs enigmatic, apoi se îndreptă cu pas sigur spre strada Saint-Honoré și intră într-o casă impunătoare.

LBRIS

We know
books

MICHEL ZEVACO

**COMOARA
FAUSTEI**

Daffi's Books

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

CAPITOLUL 1

În această dimineață, Henri al IV-lea îl aștepta pe ministrul său, Sully, într-un mic cabinet al apartamentului regal. Ministrul solicitase această întrevedere, necesară ca urmare a confidențelor pe care i le făcuse, în ajun, cavalerul de Pardaillan.

Acesta, devotat regelui, lăsase de înțeles lui Sully că viața regelui era în pericol. Avertismentele sale precizau că, după informațiile adunate, se plănuia uciderea lui Henri al IV-lea cu prilejul ceremoniei de încoronare.

Ministrul Sully făcea o legătură între aceste avertismente și intrigile duse împotriva regelui de către anturajul nefast al Mariei de Médicis, regina. El cunoștea, efectiv, influența funestă pe care o exercită asupra soției regelui florentinul Concini, favorit fără scrupule și soția sa, Léonora Galigad'.

Abia introdus la rege, Sully încercase să-i fie acceptată ideea sugerată de Pardaillan, care era aceea de a părea că regele cedează dorinței reginei și să fixeze o dată sigură a ceremoniei încoronării. Dar regele nu era omul care să se mulțumească cu explicații confuze. Încolțit, Sully trebui să se resemneze și să-l pună pe rege la curent cu avertismentul mascat dat de Pardaillan.

De la primele cuvinte, Henri pălise.

— Pe toți dracii! Prietene, mă vor asasina, asta-i sigur!... Nu voi ieși viu din orașul ăsta!

— Nu vă vor ucide, sire, dacă veți urma sfatul care vi se dă.

— Și apoi?... Voi fi cumva în câștig dacă voi ajunge până la primăvara viitoare?

— Hm! Sire, vă voi răspunde cu ceea ce mi-a răspuns domnul de Pardaillan: veți câștiga aproape un an. În primăvară,

ISBN: 978-630-6627-28-8

sire, vă veți începe campania și veți fi la adăpost de pumnalul asasinilor. Și cum sfârșitul acestei campanii nu poate fi pus la îndoială, vă veți întoarce din Germania învingător, măreț, aureolat cu prestigiul gloriei încât nimeni nu va îndrăzni să încerce ceva împotriva voastră.

— Ei bine, fie! Mai ales că nu văd altă cale de urmat. Dar pentru a grăbi acel mare proiect cu câteva luni, după cum ai spus, e nevoie de bani. Îi vei avea?

— Voi găsi tot ceea ce va trebui și poate chiar mai mult decât e nevoie.

Și Sully povesti în câteva cuvinte tot ceea ce știa despre povestea comorii Faustei și sfârși spunând:

— Printre altele, aceste zece milioane ne vor fi de un real ajutor pentru a grăbi pregătirile voastre militare.

— Dar, sublinie regele, după câte se pare, aceste milioane nu ne aparțin nouă.

— Să avem iertare, Sire, spuse cu răceală Sully, de mai bine de douăzeci de ani aceste milioane sunt ascunse în regatul vostru, fără că proprietarul să dea vreun semn de viață. Nici voi, nici predecesorii voștri nu și-au luat, după câte știu eu, nici un angajament asupra acestui subiect. Ceea ce se găsește pe pământurile regelui, aparține regelui. Avem destui juriști care să o ateste.

Henri al IV-lea, ca și Sully, chiar dacă nu în același grad, era interesat. Și cum Bearnezului îi plăcea ca atunci când lua o hotărâre să meargă până la capăt, decise să lichideze chiar atunci problema ceremoniei de încoronare, chemând-o pe regină.

— Doamnă, spuse el hotărât după ce regina se așezase, mi-ați cerut o audiență. Bănuiesc că este vorba, din nou, despre acea ceremonie a încoronării voastre.

— Într-adevăr, sire, doream această audiență privitoare la acest subiect. Dar văd că va avea soarta celor precedente. Regina nu poate obține nimic de la rege.

— Ei bine, doamnă, vă înșelați. Regele vă acordă azi ceea ce a refuzat până acum.

— Cum? bolborosi Maria de Médicis surprinsă, consimțită?

— Tocmai am discutat cu vărul meu Sully, unele hotărâri importante. E posibil – nu e vorba de nimic sigur, remarcați asta – e posibil să-mi încep campania la primăvară. În timpul absenței mele, veți asigura regența, doamnă. Reflectând la aceasta, am hotărât că este necesar să vă asigur autoritatea, atât cât îmi stă în putere, în ciuda marilor cheltuieli ce le va necesita, această ceremonie este necesară. De aceea am hotărât: am fixat data pentru douăzeci septembrie.

Maria de Médicis se repezi la rege și, prinzându-i mâinile, exclamă emoționată în mod sincer:

— Cât de bun ești, Henri!... Și cât de fericită mă faci!...

— Da, iubito, îi replică regele cu puțină melancolie în glas, sunt bun... Poate că-ți vei aminti... atunci când nu voi mai fi.

Dar spiritul ei sec, profund egoist, al Mariei de Médicis începu deja să se facă simțit și ea reluă:

— Pentru că regele pare așa de bine dispus în ceea ce mă privește, voi profita pentru a-i mai cere ceva.

— Și anume? întrebă Henri cu oarecare rețineră.

— Sire, am nevoie de bani.

— Iarăși? strigă Henri posomorât.

— Sire, e vorba de o nimica toată. Doar douăzeci de mii de livre!

— Numai atât, doamnă? o zeflemisi regele, nemulțumit. Credeți că douăzeci de mii de livre e o nimica toată?... Ei, la naiba! Credeți că voi pune poporul la noi biruri numai din dorința voastră de a-l îngrășa pe nesătutul de Concini, căruia, de bună seamă, îi veți da banii?... Fiindcă știu, în mod sigur că toți banii pe care vi-i dau trec în cuferele sale. Pentru a-l îmbogăți, vă sărăciți pe voi și acum vreți să mă sărăciți și pe mine. Pe toți dracii! Doamnă, poate că sunt bun, dar nu prost!

— Slavă Domnului, ripostă regina cu acreală, nu sunteți chiar atât de zgârcit când e vorba să satisfaceți capriciile amantelor voastre!

— Eu sunt stăpânul, strigă Henri bătând din picior, mâni-os. Fac ce vreau!

— Fie, spuse Maria făcând un semn ironic. Voi spune stareței de la mănăstirea Montmartre că regina Franței nu-i destul de bogată pentru a-i ajuta casa și pe Dumnezeu, după cum a fost rugată s-o facă. Îi voi spune să se adreseze doamnei de Verneuil, căreia regele, care este stăpânul nu-i refuză nimic din ceea ce îi refuză reginei.

Și furioasă, uitând deja marea satisfacție pe care regele tocmai i-o dăduse, se îndreptă spre ușă. Dar la cuvintele „stareța mănăstirii Montmartre”, regele și Sully schimbă o privire rapidă. Și se înțelesesă.

— O clipă, doamnă! strigă Henri împlânzit. Dacă refuz să dau banii pe care-i cereți pentru a-i îndopa pe nesătulii voștri italieni, nu înseamnă că sunt împotriva operelor caritabile. Nu vreau să se spună că fiicele domnului au cerut ajutorul reginei în zadar. Explicați-vă, vă rog.

— Aflați, Sire, că doamna de Montmartre tocmai a aflat că, sub capela Mântuitorului, trebuie să fie o subterană unde se găsește un altar de piatră, care nu este altul decât acela unde sfântul Denis celebra în timpurile din vechime, slujba divină. Stareța ar dori să facă săpături și să scoată la lumină acel loc sfânt care ar putea deveni pentru credincioși un loc de pelerinaj, fapt care ar reda mănăstirii vechiul ei prestigiu. Dar fiind săracă, iată pentru ce a apelat la regină sub a cărei protecție s-a pus. Cele douăzeci de mii de livre pe care le-am cerut, sunt destinate acestor lucrări. E vorba de o operă pioasă, după cum vedeți și care va atrage, asupra casei Franței, binecuvântarea Domnului.

Din privire, regele îl întrebă pe Sully. Acesta făcu un gest de aprobare și-i șopti câteva cuvinte. Maria de Médicis urmărea scena neliniștită. Și asta pentru că Sully era de fapt vistierul regelui. El era acela care dădea reginei, ca și amantelor suveranului, fondurile alocate.

Maria de Médicis se calmă totuși repede deoarece regele, redevenit amabil, îi spuse:

— Să mă ferească Sfântul, iubito, să te împiedic de la o operă de caritate care ar putea, după cum spui, să aducă asupra

noastră binecuvântarea cerului. Domnul de Sully vă va da suma pe care o cereți. Numai că am și eu o mică dorință.

— Care anume, Sire?

— Această acțiune îmi pare atât de sfântă, încât aș vrea să fac mai mult decât gestul de a-mi aduce obolul. Vreau să supraveghez și la nevoie să conduc aceste lucrări. Spuneți acestea, vă rog, doamnei de Montmartre.

Maria de Médicis nu bănuia că Henri al IV-lea ar fi avut vreo îndoială. Ea îl credea doar binevoitor. Bucuroasă că a reușit, îndrăzni să spună:

— Regele e stăpânul! Oriunde și oricând.

Ieși și alergă să comunice vestea reușitei sale Léonorei și lui Concini care o îndemneau.

Nici Concini, nici soția sa nu se îndoiau că se aflau în luptă cu regele și cu Acquaviva și că niciunul din acești doi temuți concurenți nu-i vor lăsa să înșface comoara dorită, comoară pe care o credeau deja a lor.

LBRIS

We know
books

MICHEL ZEVACO

**SFÂRȘITUL LUI
PARDAILLAN**

Daffi's Books

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN: 978-630-6627-29-5

CAPITOLUL 1 STRADA SAINT-HONORÉ.

O dimineată senină de primăvară, mângâiată de briza veselă, parfumată de copacii în floare din grădinile Luvrului din apropiere...

La intrarea în strada Grenelle (Rousseau), mai puțin animată, staționa o litieră foarte simplă, fără blazon, ale cărei draperii de piele erau ermetic închise. În spatele litierei, la câțiva pași, o escortă de zece zdrahoni înarmați până-n dinți. Toți călare pe cai viguroși, toți tăcuți și rigizi în șeile luxos ornate, asemenea unor statui ecvestre, cu ochii ațintiți la un cavaler – altă statuie ecvestră formidabilă – care stătea în dreapta litierei, în apropierea draperiilor. Acesta era un colos, un gigant cum rar întâlnești, cu umeri largi în stare să suporte, fără nici un efort, greutatea înspăimântătoare și care trebuie că era înzestrat cu o forță extraordinară. La fel ca și cei zece tâlhari formidabili – al căror șef de temut era fără nici o îndoială – cu ochii ațintiți asupra lui, gata să asculte la cel mai mic gest, el, indiferent la tot ce se petrecea în jurul lui, nu-și dezlipea ochii de la draperiile în preajma cărora stătea. Era clar că și el era gata să asculte de un ordin, care, în orice clipă putea să vină din interiorul acestei litiere, atât de misterios închisă.

În stânga litierei, stătea în picioare o femeie care, din strada Saint-Honoré, supraveghea cu atenție acest du-te-vino neîncetat al mulțimii.

Deodată, ea își lipi buzele de draperie și spuse în șoaptă:

– Uitați-o, doamnă, pe Muguette sau Brin de Muguet, cum o cheamă.

Un colț al draperiei grele se ridică imperceptibil. Doi ochi mari și adânci, de o drăgălășenie neliniștitoare se iviră dintre

pliuri, privind cu vie atenție pe cea pe care bătrâna o recomandase sub acest nume poetic de Brin de Muguet.

Era o fată care abia avea șaptesprezece ani. Cu ochii isteți, cu surâsul accentuat de o ușoară maliție, tenul de o albeață sclipitoare care făcea să pălească și frumoșii crini ce-i ținea în față, cu mersul sigur, sprinten, ușor, plin de grație, ea trecea prin mulțime cu o deosebită ușurință. Și cu o voce armonioasă, extraordinar de seducătoare, atrăgătoare ea își intona „chemarea”:

— Cumpărați flori! Uitați-o pe Brin de Muguet cu crini și trandafiri!... Cumpărați flori, drăguțe doamne și gentili domni!

În spatele lui Brin de Muguet, la o distanță respectabilă fără să pară că-l observa, un tânăr îi urmărea toate mișcările cu o răbdare de vânător la pândă sau de îndrăgostit. Văzându-i privirile pline de pasiune fixate asupra ei, de departe, nu puteai să te înșeli: era un îndrăgostit. Un îndrăgostit timid care, fără îndoială, nu îndrăznise încă să se declare.

Misterioasă doamnă invizibilă, după o examinare destul de îndelungată, spuse de după draperie, cu o voce de o dulceața straniu de insinuantă:

— Această tânără are aerul de a fi foarte iubită de popor. Acum cincisprezece zile, când am revenit în Paris, am auzit vorbindu-se peste tot numai de Muguet sau Brin de Muguet. Nu m-aș fi îndoit că este ea. După câteva zile, când am întâlnit-o din întâmplare, eram atât de emoționată încât n-am putut s-o abordez. Ești sigură că este aceeași care ți-a fost adusă, copil nou-născut, de către Landry Coquenard?

— Care Landry Coquenard era atunci omul de încredere, sufletul damnat al lui signor Concino Concini, care atunci nu era... suficient... Da, doamnă, chiar ea este!... este fiica lui Concini!

— Fiica lui Concini și a mai cui?... Știi?

Această întrebare fu pusă cu o indiferență aparentă. Dar insistența cu care ochii negri cercetau ochii care clipeau ai bătrânei aplecată peste draperie, arăta că această indiferență era doar afișată.

— Nu doamnă, din nefericire, nu știu numele mamei! Și e păcat, căci aș fi câștigat o avere... cu acest secret!...

Era sinceră, era clar. Așa probabil își zise doamna invizibilă, căci ochii încetară s-o mai cerceteze și se opriră asupra lui Brin de Muguet care-și continua mersul grațios, fără a bănuși că cineva se ocupa de ea. Și revenind la bătrână, atentă, insistă:

— Ești sigură că ea este?... Ești sigură că nu te-nșeli?

— Vedeți, doamnă, am cunoscut-o până la paisprezece ani pe această micuță. Nu au trecut mai mult de trei ani de când m-a abandonat acolo, înșelându-mă groaznic. Dar ajunge, astea-s micile mele probleme... Ea nu s-a schimbat. A crescut puțin, s-a mărit puțin, dar a rămas ea și am recunoscut-o din prima clipă.

Și întorcându-se spre tânără, cu o lucire rea în ochi, cu buzele strânse și vocea seacă amenințătoare:

— Priviți-o ce face... Totuși eu am învățat-o meserie, eu care m-am sacrificat pentru ea. Adună bani, adună bani! Pe bună dreptate, mie ar trebui să-mi revină toți acești bani...

— În rest, reluă doamna, nu vei pierde nimic. Îți voi cumpăra toate drepturile pe care le pretinzi pentru acest copil. Și te voi plăti însutit, așa cum ea nu ar fi putut să-ți dea niciodată. Du-te, acum, du-te și fii blândă... dacă poți.

Bătrâna se înclină, din nou, de data aceasta jubilând. Și în timp ce se strecură spre strada Saint-Honoré, îi trecu prin minte:

— Viitorul mi-e asigurat!... Pentru mine a fost o adevărată binecuvântare întâlnirea cu această doamnă, atât de bogată și generoasă...

Totuși se vede că la ea lăcomia era nesățioasă căci imediat ce se bucurase, începu să se vaite cu un regret amar: „Dacă aș putea numai să-i spun acestei mici ciume de Muguet – pentru că așa o cheamă acum – dacă aș putea s-o fac să-mi spună ce-a făcut cu micuța Lodse pe care mi-a furat-o când a fugit de la mine, aceasta ar face să-mi pice în pungă mulți bani în plus. Și nu-i de disprețuit. Ea nu știe, dar eu știu că această micuță Lodse este unicul copil al domnului Pardaillan despre care se spune că este foarte bogat în ținutul său Saugis și care, sunt sigură, că n-ar ezita să-și sacrifice averea pentru a-și regăsi copilul mult iubit. E de văzut, e de văzut...”

CAPITOLUL 2

ÎN JURUL STÂLPULUI INFAMIEI DIN STRADA SAINT-HONORÉ.

Totuși, Brin de Muguet își vedea în continuare de meseria ei recentă și delicată. Taraba sa era aproape goală, nu mai rămăseseră decât câteva mănunchiuri de flori. Deodată, bătrâna îi ieși înaintea, cu mâinile în șolduri. Brin de Muguet păli îngrozitor. Se dădu repede înapoi, ca și cum ar fi călcat, în acel moment, pe un șarpe veninos. Și strigă:

— La Gorette!

Vocea-i sugrumată de groază îl făcu pe îndrăgostit, care o urmă tot timpul, să se apropie imediat, aruncând bătrânei o privire amenințătoare, care i-ar fi dat de gândit acesteia, dacă ar fi observat-o. Dar ea nu dădu atenție acestui tânăr. Rânji:

— Da, micuța mea, sunt eu Thomasse la Gorette. Nu te așteptai să mă-ntâlnești, nu-i așa?

— Lasă-mă să trec. Mă grăbesc să-mi termin treaba, spuse bănuitoare Brin de Muguet.

— Totdeauna, iute, deci! glumi La Gorette. Tu ai un minut, un minuțel să-mi acorzi. Și plângând: Saint-Thomasse să-mi ajute, nu sunt mama ta, e-adevărat... Dar te-am crescut... dacă tu ai uitat, eu nu te-am uitat, vezi, eu te iubesc, ca și cum ai fi propria-mi fiică.

— În fine, ce vreți?

— Să-ți cer o mică lămurire, nimic mai mult, făcu La Gorette cu ardoare, accentuându-și blândețea.

Curioșii, care se opriseră, se îndepărtară unii după alții, văzând că bătrâna nu părea să fie animată de intenții rele. Chiar îndrăgostitul, liniștit de urmările acestei întrevederi care debutase într-un mod îngrijorător, se îndepărtă și el. Totuși, nu merse departe, se opri la câțiva pași și își reluă urmărirea sa discretă.

Cele două femei se găsiră singure, față-n față. Ele se aflau în mijlocul străzii, Brin de Muguet cu spatele la poarta Saint-Honoré. La câțiva pași, în spatele ei, se ridica un stâlp al infamiei. Acesta era situat la capătul străzii Saint-Honoré, în consecință foarte aproape de biserica Saint-Honoré. Îndrăgostitul se găsea în spatele tinerei, între ea și stâlpul infamiei, ascuns după stâlpul unei case.

În acel moment, o ceată destul de numeroasă înainta din strada Coq, (devenită strada Marengo) spre strada Saint-Honoré. Nu după mult timp ea trebuia să ajungă chiar în dreptul celor două femei care nici nu se sinchiseau, nici n-o vedeau. Chiar în acel moment, doi gentilomi, care părea că vin din strada Saint-Honoré, se apropiară de tânără. Era imposibil ca cineva să aibă o înfățișare mai semeță decât cei doi gentilomi. Nu trebuia să fii un mare fizionomist ca să înțelegi că erau tatăl și fiul. Cei doi gentilomi, deci, înaintară spre Brin de Muguet, care nu-i văzuse deloc, căci le întoarse spatele.

În schimb, îndrăgostitul nostru necunoscut îi văzu foarte bine. Și cum îi văzu roși ca un școlar, prins cu mâța-n sac, își acoperi imediat fața cu mantaua și bombăni contrariat:

— Vărul meu Jehan de Pardaillan și tatăl său! Ei drace!...

Cei doi Pardaillan – pentru că ei erau – trecură fără să-l vadă. Cel puțin, el așa crezu și respiră ușurat. Numai după doi pași, cel pe care-l numi vărul meu Jehan, se aplecă spre tatăl său și-i strecură zâmbind:

— Vărul meu Odet de Valvert!... El veghează de departe pe cea pe care-o iubește: frumoasa Muguette, aici în fața noastră.

— De ce nu se căsătorește cu ea, dacă este atât de pasionat.

— Mergeți cam departe, domnule! strigă Jehan râzând. Vă asigur că sârmanul Valvert n-a îndrăznit încă să-și declare dragostea. Și apoi, înainte de a se căsători, ar trebui să găsească acea avere pe care a venit s-o caute la Paris.

În acel moment, cei doi Pardaillan aproape ajunseră în dreptul celor două femei. La Gorette, care nu-i văzu, se apropie de Brin de Muguette aproape s-o atingă și coborând glasul spuse:

— Ascultă, când m-ai părăsit, ai luat-o și pe mica Lodse...

LBRIS

We know
books

MICHEL ZEVACO

**SFÂRSITUL
FAUSTEI**

Daffi's Books

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN: 978-630-6627-27-1

CAPITOLUL 1 ÎNCERCUIREA DIN STRADA LA COSSONNERIE.

La moartea regelui Henric al IV-lea, reginei mamă, Maria de Médicis i s-a recunoscut de către Parlament regenta regatului. Ea și-a dăruit orbește încrederea unui aventurier italian, Concino Concini – mai târziu mareșal d’Ancre – și soției sale, Léonora Galigad’. Ei au inițiat în jurul tronului lui Ludovic al XIII-lea o serie de intrigi împotriva tânărului monarh.

O doamnă ambițioasă, ducesa de Sorrientcs – alias Fausta – acreditată, în Franța, ca trimis al regelui Spaniei, Filip al III-lea și consilierul său, contele Cristobal d’Albaran, își propun să-l înlocuiască pe Ludovic al XIII-lea la tronul Franței cu contele d’Auvergne, duce d’Angouleme, care nu este altcineva decât Carol de Valois. Ducesa de Sorrientcs spera ca, prin proiectată căsătorie cu ducele d’Angouleme, să devină ea însăși regină a Franței. Pentru a-și putea realiza proiectele ambițioase, a luat în serviciul ei un tânăr cavaler, Odet de Valvert, cunoscut pentru curajul lui.

Valvert este vărul lui Jehan de Pardaillan, căsătorit cu Bertille de Saugis. Tânărul cuplu s-a retras în provincie în urma răpirii copilului lor, micuța Lodse. Valvert, care aflase de la cavalerul de Pardaillan – tatăl lui Jehan – și de la Landry Coquenard, credincios și fidel servitor, despre tâlhării din slujba ducesei de Sorrientcs, se alătură acesteia pentru a servi și apăra interesele regelui. Dar o bruscă revelație îl fulgeră pe Odet de Valvert: îndrăgostit de o tânără flăcăiească numită Muguette – pe numele ei adevărat Florence – află că este fiica lui Concini și a Mariei de Médicis. Aceasta din urmă și-a adus fiica nelegitimă la Luvru. În schimb, ducesa de Sorrientcs o ține pe Lodse sub puterea ei. I-o spune lui

Pardaillan, adăugînd că nepoata îi va fi înapoiată dacă renunță la luptă. Pardaillan a refuzat un asemenea târg dezgustător.

Au trecut trei zile de la vizita ducesei de Sorrientcs. Valvert se întorsese la locuința lui din strada Cossonnerie. E de la sine înțeles că Landry Coquenard îl urmase. În fiecare zi Valvert venea să-l vadă pe Pardaillan. După fiecare vizită, care se prelungea mai mult sau mai puțin, pleca și făcea lungi drumuri în Paris, fie singur, fie urmat de Landry.

Oare încotro mergea? Cel mai adesea dădea târcoale Luvrului. Luvrul în care se afla iubita lui. Cel puțin, el așa credea și Pardaillan credea același lucru. Era o teribilă imprudență. În orice clipă risca să se întâlnească nas în nas cu Concini și cu spadasinii lui. O știa prea bine, dar era ceva mai tare decât el: trebuia să vină să respire puțin din aerul pe care îl respira Florence a lui.

Ar trebui spus că, pentru a săvârși această ne bună bravadă, care putea să-l coste scump, consimțise totuși să-și la anume precauții, ca de pildă aceea de a-și ascunde fața în gulerul mantalei. Trebuie să mai adăugăm că nu-și luase această măsură de prevedere decât la insistențele repetate ale lui Landry Coquenard care, văzând unde îl ducea stăpânul lui, începuse să strige de groază.

Cât despre Pardaillan, el de asemenea își petrecea timpul bătând Parisul de la un capăt la altul, absolut singur. Era limpede că, la rîndul lui, căuta ceva sau pe cineva. Oare nu cumva pe micuța Lodse? Am putea spune: nu, cu toată siguranța. Pardaillan îi spusese Faustei că nu o va căuta. S-ar putea crede că n-a vorbit în vînt. Știa foarte bine ce spune.

Pe de altă parte, știm bine că își ținea întotdeauna promisiunile. Și asta nu-i ceva extraordinar, cum am putea crede la prima vedere, pentru bunul motiv că nu promitea niciodată decât ceea ce era sigur că poate duce la bun sfârșit. Pardaillan promisese că nu-și va căuta nepoata. Cu alte cuvinte, era sigur că nu avea nevoie să o caute. Și dacă nu avea nevoie s-o caute, era limpede că nu-și pierdea timpul s-o facă.

În această nouă și, cu siguranța ultimă luptă pe care o ducea împotriva Faustei, singura teamă a lui Pardaillan era să-și

vadă fiul – pe Jehan – aruncându-se și el în bătaie. Știa foarte bine că fiul său n-ar fi ezitat o clipă și ar fi venit de partea lui. Dar ideea de a-și vedea fiul luptând împotriva mamei sale, într-o luptă care putea și chiar trebuia să fie mortală pentru unul dintre adversari, ei bine, ideea asta îi era de nesuportat.

Sortii au vrut ca Jehan de Pardaillan să se afle pe moșia lui, la Saugis, lângă soția lui, Bertille, bolnavă. Pardaillan se temea să-l vadă pe Jehan venind pe nepusă masă. Ca să evite această catastrofă, Pardaillan l-a trimis la Saugis pe Escargasse.

Escargasse avea datoria să-și liniștească prietenul și stăpânul și să-l anunțe că domnul cavaler pleca într-o călătorie îndepărtată, în care el și Gringaille aveau să-l însoțească, fiindcă era vorba de micuța domnișoară Lodse, pe care domnul cavaler spera să o regăsească.

Escargasse, crescut și stilat de Pardaillan, își îndeplinesc misiunea cu atâta dibăcie, încât Jehan nu bănuise nimic și rămăsese lângă soția lui. Escargasse revenise a doua zi, punându-l pe domnul cavaler la curent cu cele petrecute. Acum Pardaillan era liniștit: era sigur că Jehan nu va veni la Paris știind că tatăl lui nu mai este acolo.

După ce i-a povestit cele întâmplate și a primit felicitări binemeritate, Escargasse a pus pe masă o pungă rotunjoară cu un sunet plăcut, spunând:

– Din partea domnului marchiz, pentru cheltuielile de drum ale domnului cavaler. Când acești cinci sute de pistoli vor fi cheltuiți, nu va trebui decât să faceți un semn și vor veni alții.

Și apoi, cu orgoliu:

– Ei, da, suntem bogați, slavă Domnului!

Cu un zâmbet de satisfacție, Pardaillan a înșfăcat punga, a cântărit-o o clipă în mână și, numaidecât, s-a dus s-o închidă în fundul unui cuțăr, mormăind:

– Iată niște bani care ajung la timp. Naiba să mă ia, dar nu mă gândisem la povestea cu banii, care are totuși importanța ei!... Din fericire, Jehan, știindu-mă bine, s-a gândit la ea.

Dar imediat după ce a vîrât punga la locul cu pricina, a scos-o din ascunzătoare, a luat din ea o bună parte din monede și le-a pus în altă pungă, băgând restul la loc. Ținând

pungă în mână, s-a așezat din nou în fața lui Escargasse. Și apoi, cu vocea lui repezită:

— Ia asta și ascultă-mă, îi spuse întinzându-i banii.

Escargasse se conformă: luă banii și îl ascultă pe Pardaillan, care vorbi destul de mult. Apoi Escargasse se urcă în șa și plecă. Ieși din Paris și, fără să se grăbească peste măsură, ca un om care călătorește în voie, a luat-o pe drumul spre Orléans.

Nu știm exact încotro se îndrepta astfel Escargasse, din ordinul lui Pardaillan. Dar știm că drumul spre Orléans este în același timp și drumul spre sud, spre Spania. Iar Escargasse, ca bun meridional, putea să se facă înțeles cu ușurință în spaniolă sau în italiană, la fel ca și în provensală, gasconă sau franceză.

Cât despre Gringaille, care era parizian, în timp ce Escargasse se ducea la Saugis, acesta se duse pe strada Saint-Nicaise, unde se găsea palatul Sorrientcs, locuința Fauste. În fiecare dimineață se ducea acolo, iar în fiecare seară venea să spună domnului cavaler tot ce a văzut și a auzit. Se ducea travestindu-se în fel și chip și știa atât de bine să se facă de nerecunoscut, încât Valvert, întâlnindu-l de mai multe ori, nu-l recunoscuse.

Așa încât, după cum se vede, Pardaillan nu rămânea deloc inactiv și probabil că pregătea una din acele lovituri pe care Fausta avea s-o resimtă strașnic, când o va atinge. Dar e de remarcat că nu-l folosea pe Valvert. Asta pentru că ajutorul tânărului nu-i era absolut indispensabil pentru moment. Și, apoi, îl știa îndrăgostit și Pardaillan, plin de delicatețe și îngăduință, își făcea scrupule. Nu voia să-l abată de la iubirea lui în timpul celor câteva momente de răgaz pe care le permiteau dușmanii lor.

Pentru că Pardaillan știa foarte bine că această liniște care dura de trei zile, acum nu mai putea ține mult. De altfel, este și ceea ce îi spunea lui Odet de Valvert, care se miră de inerția prelungită a Fauste și a lui Concini.

— Să fii sigur, îi spunea el, că nici nu ne uită, nici nu dorm. Își pregătesc treaba și când vor fi gata, în curând, bănuiesc, vor lovi. Noi trebuie să fim gata să parăm lovitura când ne va fi dată.

— Vom încerca să parăm, răspunse Valvert, cu aerul său liniștit, care însă nu-l înșela pe Pardaillan, dat fiind că el îl formase.

Trebuie spus că Pardaillan nu se înșela deloc. Fausta și Concini nu erau mai puțin activi ca el. Fausta avusese chiar ideea să se alieze deocamdată cu Concini împotriva lui Pardaillan. Și s-a dus să-l vadă pe favorit. Rezultatul a fost că Léonora și Concini au condus-o numaidecât pe Fausta la Luvru și au ajutat-o să obțină pe loc o audiență particulară la regina regentă, audiență la care cei doi asistau de drept.

Maria de Médicis, ca și Léonora de altfel, avea pentru prințesa Fausta, compatrioata ei, o admirație care nu era lipsită de un vag sentiment de teamă. A primit-o foarte bine, cu atât mai mult cu cât, fiind în afara dedesubturilor secrete ale acestei alianțe, credea că Fausta venea să-i facă un real serviciu, total dezinteresat.

Fausta ținea să placă. A făcut tot ce-i stătea în putință și-a dezvăluit toată puterea ei de seducție, care era, ce-i drept, irezistibilă, când voia ea. Și a cucerit-o pe această femeie superficială și – hai s-o spunem – cu o minte destul de îngustă, care era Maria de Médicis.

A ieșit cum a vrut Fausta: ea a fost cea care a luat conducerea acestui consiliu secret, ce se ținea între ei patru și ea a fost cea care a dictat măsurile convenite. Și a făcut-o cu atât dibăcie și finețe, încât Léonora – care era singura ce-i putea ține piept – până și ea s-a lăsat păcălită. Putea foarte bine să se creadă că măsurile erau luate de ei toți, când de fapt ele fuseseră sugerate doar de Fausta.

Așa încât, atunci când s-au despărțit, toți patru erau încântați unul de altul, ceea ce nu era în măsură să-i displacă Fauste. Ba mai mult, Maria de Médicis nu mai vedea decât prin ochii ducese de Sorrientcs. Pentru că, oficial, Fausta nu avea alt nume.

Deci, pentru a ne întoarce de unde am plecat, trecuseră trei zile în timpul cărora nici Fausta, nici Concini nu dăduseră semn de viață. A patra zi, pe când se întorcea după unul din misterioasele drumuri pe care le făcea în Paris, Pardaillan găsi un bilet pe care îl deschise în grabă, recunoscând scrisul lui Valvert. Biletul conținea doar atât: „Vă aștept la mine. Veniți, domnule, cât mai urgent.”